

DIARI DE SESSIONS DEL PLE DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D. L. P. M. 770 - 1987

II Legislatura

Any 1988

Número 23

Presidència del Molt Il·lustre Sr. Jeroni Albertí i Picornell

Sessió celebrada el dia 21 d'abril del 1988, a les 17 hores,

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I.—) **Preguntes:** 1) R.G.E. núm. 671/88, presentada pel Diputat Sr. Carles Ricci i Febrer, del Grup Parlamentari de C.D.S., amb la formulació següent:

«El Ayuntamiento de Villacarlos en sesión plenaria del día 12 aprobó por mayoría, con seis votos de los concejales del partido Socialista y de la oposición los cinco votos restantes (dos del C.D.S., uno de A.P. y dos de E.E.M.) aprobó el siguiente punto del orden del día: Aplicar a todos los efectos y en todo el ámbito municipal el texto, normas y planos del P.G.O.U. actualmente en fase de revisión y pendiente de aprobación definitiva por parte de la Comisión Provincial de Urbanismo solo pendiente de envío de determinadas correcciones impuestas por dicha Comisión y las aprobadas en su día por este Ayuntamiento. Habida cuenta de la ilegalidad del referido acuerdo se pregunta:

¿Qué grado de conocimiento tiene el expresado acuerdo y qué medidas ha adoptado o tiene previsto adoptar en razón de la mencionada ilegalidad?»

2) R.G.E. núm. 605/88, presentada pel Diputat Sr. Francesc Quetglas i Rosanes, del Grup Parlamentari de C.D.S., amb la formulació següent:

«La disposició addicional quarta de la Llei 10/1987 de Pressuposts Generals de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears estableix un termini de tres mesos perquè el Govern remeti al Parlament un projecte de Llei de Règim i Regulació dels Organismes i Empreses Públiques de la C.A.I.B.; quan pensa el Govern remetre al Parlament aquesta Llei, una vegada transcorregut el termini assenyalat a la Llei de Pressuposts?».

3) R.G.E. núm. 651/88, presentada pel Diputat Sr. Isidor Torres i Cardona, del Grup Parlamentari SOCIALISTA, amb la formulació següent:

«Es correspon l'acabat final del ferm de la carretera de la Savina a la Mola de l'Illa de Formentera al previst en el ple de condicions del projecte?».

4) R.G.E. núm. 659/88, presentada pel Diputat Sr. Llorenç Rus i Jaume, del Grup Parlamentari Socialista, amb la formulació següent:

«Quin tipus de mesures ha pres la Conselleria d'Indústria i Comerç respecte del perill radioactiu a totes aquelles empreses que la seva activitat pugui afectar?».

5) R.G.E. núm. 666/88, presentada pel Diputat Sr. Joan F. López i Casasnovas, del Grup Parlamentari PSM-EEM, amb la formulació següent:

«A principis de l'any passat un aficionat a l'arqueologia furtivament va saquejar un jaciment a Sa Punta de s'Escullar (Ciutadella) i per aquest motiu es va posar una denúncia que havia de dur implícita la incoació d'un expedient sancionador.

Després de quinze mesos d'aquests fets, quina ha estat l'actuació de la Conselleria de Cultura en aquest tema?».

II.—) **Interpel·lacions:** 1) R.G.E. núm. 472/88, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, relativa a la política de convenis en relació a la protecció del Patrimoni Cultural de l'Església Catòlica a les Illes Balears.

2) R.G.E. núm. 6/88, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a la política comunicativa i de mitjans de comunicació del Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

III.—) **Proposicions no de llei:** 1) R.G.E. núm. 450/88, presentada pel Grup Parlamentari C.D.S., relativa a la delimitació de les zones marítime-terrestres.

2) R.G.E. núm. 28/88, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa al Projecte de Llei de Planta i Demarcació Judicial.

3) R.G.E. núm. 179/88, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a les naus de guerra que fondegen a les aigües de les Illes Balears.

4) R.G.E. núm. 180/88, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a l'elaboració d'un pla d'emergència nuclear per a les Illes Balears.

1.—1)

EL SR. PRESIDENT:

Sres. i Srs. Diputats, bones tardes.

Començam la Sessió Plenària per a avui, amb l'Ordre del Dia que tots vostès tenen, que se'ls ha repartit amb anterioritat, començant pel punt primer, referit a Preguntes, passem a la que ha formulat el Diputat Sr. Carles Ricci i Febrer, registrada amb el n.º 671/88, sobre les normes i plans del Pla General d'Ordenació Urbana. Té la paraula per formular la pregunta, el Diputat Sr. Ricci.

EL SR. RICCI I FEBRER:

Gràcies, Sr. President.

La pregunta diu: L'Ajuntament del Castell, en Sessió Plenària del dia 12, va aprovar per majoria el següent punt de l'Ordre del Dia: Aplicar a tots els efectes i en tot àmbit municipal, els texts, normes i plànols del P.G.O.U., actualment en fase de revisió i pendent d'aprovació definitiva per part de la Comissió Provincial d'Urbanisme, només pendent de la remissió de determinades correccions imposades per la dita Comissió i les aprovades al seu dia per aquest Ajuntament. Atesa la il·legalitat del referit acord, es demana: Quin grau de coneixement de l'expressat acord té el Govern i quines mesures ha adoptat o té previst adoptar?

El problema sembla, si em permet, el problema que ben bé sembla senzill, és molt complicat, des del nostre punt de vista, no solament per aquesta il·legalitat flagrant d'aquest cas, és que més bé ens sembla que això passa a molts ajuntaments, i aquest és el detall important a què m'agradaria que avui arribéssim amb unes conclusions terminants, si és possible. Es que, vertaderament, ens trobam contínuament que hi ha ajuntaments que descaradament, i he de dir la paraula descaradament, siguin de dretes o d'esquerres, siguin PSOE o AP, ho dic perquè val la pena aclarir que jo he vist un alcalde d'AP dient que vertaderament no tenien llicències però tenien permís perquè ell l'havia donat, vull dir que coses d'aquestes poden crear un malestar en el poble, que pot pensar que nosaltres no tenim una capacitat de control.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Per contestar té la paraula el Sr. Conseller d'Ordenació del Territori, Sr. Saiz.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PUBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Jeroni Saiz i Gomila):

Sí, muchas gracias, Sr. Presidente.

Bien, yo voy a contestar al Sr. Diputado lo más ampliamente posible, pero sin entrar en juicios valorativos, porque tampoco tengo información suficiente para poderlos hacer. Desde luego, la respuesta sería clarísima, conocimiento del expresado acuerdo, el Gobierno, al menos la Conselleria, no lo tenía, tuvo el primer conocimiento al recibir la pregunta que había hecho el Sr. Ricci a este Parlamento, y la reacción fue inmediata porque entiendo que el asunto es grave, y la reacción fue dirigir un oficio al alcalde del Castell, que me voy a permitir leer. Dice así: «Habiendo sido requerido por el representante del Grupo Parlamentario CDS para que responda ante el Parlamento de las Illes Balears, del grado de conocimiento que tiene esta Conselleria del acuerdo que se dice adoptó esta Corporación Municipal en sesión plenaria del día 12 de corriente, etc., quiero significarle lo siguiente:

1.º— Como muy bien debe conocer ese Ayuntamiento, el artículo 56 de la vigente Ley de Suelo exige, para que los planes y demás instrumentos urbanísticos sean ejecutivos, no sólo la aprobación definitiva por parte del organismo competente, en este caso la Comisión Provincial de Urbanismo, sino incluso su publicación en el Boletín Oficial, por lo que es fácil deducir que el plan general de Villacarlos, objeto de adaptación y revisión, no cumple tales requisitos, toda vez que en sesión de día 10 de febrero de 1987 se acordó por la Comisión Provincial de Urbanismo suspender su aprobación hasta tanto fueran subsanadas las deficiencias señaladas en el texto de la Resolución que en su día notificaba a ese Ayuntamiento». Es decir, el plan no está aprobado, ni siquiera está aprobado con prescripciones, sino que está suspendida la aprobación en trámite de subsanación de deficiencias. «El precitado acuerdo de la Comisión Provincial de Urbanismo fue adoptado en Sesión 10 de febrero del 87, por lo que ha transcurrido más de un año desde su notificación, lo que evidencia el total incumplimiento del plazo de seis meses otorgado para la presentación de la documentación subsanatoria de deficiencias, sin que haya sido ni siquiera solicitada prórroga alguna ante aquel organismo ni se haya justificado retraso en la remisión de aquella documentación. En consecuencia, se propondrá en la primera sesión que celebre la Comisión Provincial de Urbanismo, Sección Insular de Menorca, la concesión de un último y perentorio plazo de tres meses para que se presente a su consideración la documentación requerida, con apercibimiento de archivo de las actuaciones sin más trámites, todo ello de acuerdo con lo previsto en el artículo 99 de la Ley de Procedimiento Administrativo. 3.º— Por otra parte, debo requerir a ese Ayuntamiento la inmediata remisión a esta Conselleria del acuerdo de los 12 de los corrientes, objeto del presente escrito, que de ser cierto en los términos que se aseguran en la pregunta formulada por el Grupo Parlamentario CDS, conllevará a la puesta en marcha de los mecanismos procesales previstos en el artículo 65 de la Ley 7/85 de 2 de abril, reguladora de las Bases de Régimen Local, al objeto de conseguir la declaración de nulidad de pleno derecho del acuerdo adoptado».

Consecuentemente, creo que con esta explicación queda contestada en todos sus términos la Pregunta. Es absolutamente ilegal, es nulo el acuerdo adoptado, y lo único que puede hacer el Gobierno cuando reciba notificación fehaciente por parte del propio Ayuntamiento del acuerdo adoptado, va a ser instaurar el procedimiento necesario para conseguir la declaración de nulidad. He de coincidir con el Sr. Diputado en la gravedad que esto representa, es posible que en otros casos algunos otros ayuntamientos actúen de una forma similar, aunque yo desconocía que nunca se hubiese tomado un acuerdo de estas características, pero debo de ratificar con absoluta claridad que un plan general no aprobado definitivamente, en trámite de subsanación de deficiencias, no es de aplicación.

EL SR. RICCI I FEBRER:

Gràcies, Sr. Saiz.

Sols dir-li que agraeixo la seva rapidesa a contestar aquest fet, però també voldria demanar al Govern que, gràcies que el Sr. Gilet, com vostès saben, va rebent totes les documentacions dels plans que són als ajuntaments, seria interessant que anéssim revisant puntualment, perquè pens que a més d'un cas trobarien coses semblants, i per últim també recor-

dar que açò és un cas que queda escrit, però hi ha molts casos que no queden escrits i que els ajuntaments prenen determinacions, com casos flagrants, el cas Ciutadella no fa més de quatre o cinc mesos o sis o deu mesos, en els quals han donat permisos a llocs totalment il·legals, on no hi havia ni urbanització, i en canvi es fa igual. Crec que seria bo muntar un tipus de mecanisme que pogués controlar aquestes coses.

Gràcies.

I.—2)

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la pregunta següent, registrada amb el nº 605/88, sobre el Projecte de Llei de Règim i Regulació dels Organismes i Empreses Públiques de la C.A.I.B., formulada, i per això té la paraula, pel Diputat Sr. Francesc Quetglas.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Moltes gràcies, Sr. President.

La formulació de la pregunta és la següent: La disposició addicional quarta de la Llei 10/1987, de Pressuposts Generals de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, estableix un termini de tres mesos perquè el Govern remeti al Parlament un Projecte de Llei de Règim i Regulació dels Organismes i Empreses Públiques de la C.A.I.B. Quan pensa el Govern remetre al Parlament aquest Projecte de Llei, una vegada transcorregut el termini assenyalat a la Llei de Pressuposts?

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Per contestar la pregunta té la paraula el Vice-president del Govern, Sr. Huguet.

EL SR. VICE-PRESIDENT (Joan Huguet i Rotger):

Gràcies, Sr. President.

Indiscutiblement, una volta sigui aprovat pel Consell de Govern, però no acabarà aquí la contesta. El passat dia 14 d'aquest mes, al Consell de Govern es va tractar, precisament, el Projecte de Llei de Règim i Regulació d'Entitats Autònomes i Empreses Públiques vinculades a la Comunitat Autònoma, és a dir que és redactat, el Projecte de Llei ha estat redactat en el termini que marcava la Llei de Pressuposts, l'únic que no s'ha materialitzat encara és l'acord de l'aprovació. El que sí li puc comentar és que a l'Ordre del Dia del pròxim Consell de Govern, dia 28 possiblement s'aprovarà aquest Projecte de Llei i serà remès al Parlament. Ja li he comunicat que dia 14, és a dir dijous passat hi va haver una primera sessió del Consell de Govern per considerar el text que li he mostrat, es van introduir una sèrie de modificacions, i l'aprovació definitiva he de presumir que vendrà dia 28 d'aquest mes.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Quetglas.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Moltes gràcies, Sr. President.

Bé, li he de dir que ja sabia que em contestaria això, entre d'altres coses perquè un membre del Govern avui matí, a una de les comissions d'aquest Parlament, ha anunciat exac-

tament això que vostè havia dit, però de totes maneres no he volgut retirar la pregunta sinó mantenir-la, perquè és interessant que el Govern si més no se senti controlat i marcat al compliment dels terminis que li assenyalava la Llei de Pressuposts, que no li he de recordar al Sr. Huguet que són molts, que són molt nombrosos, i que aquesta Cambra, i almenys aquest Grup Parlamentari i aquest Diputat que els parla, vetllarà pel seu compliment amb tot zel. Crec que és important que donem compliment a les prescripcions de la Llei de Pressuposts, i més a una com aquesta, la Llei de Regulació del Sector Públic de la Comunitat Autònoma, perquè cada dia es demostra, no fa massa dies, crec que era ahir o despuahir, a una de les comissions on es discutia encara sobre el tema d'IFEBAL, queda palès i queda absolutament clar que és imprescindible dotar la Comunitat Autònoma d'una eina jurídica fonamental, com aquesta llei, per ordenar el seu sector públic, que avui, d'una manera benevolent, podríem qualificar, simplement de caòtic.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Sí, té la paraula el Sr. Vice-president del Govern.

EL SR. VICE-PRESIDENT (Joan Huguet i Rotger):

Sí, gràcies, Sr. President.

Miri, Sr. Quetglas, vostè m'ha fet una pregunta, i jo li he contestat i crec que li he contestat amb satisfacció. Vostè agafa la meua resposta, fuig de la meua resposta i fa tota una explicació del que entèn que ha de ser el control del Govern que ningú no li posa en dubte, és prescrit al Reglament. El que sí vull fer és una altra advertència, simplement una altra advertència. Hi ha moltes coses que ha de complir el Govern de la Comunitat Autònoma quant a resolucions i disposicions que vénen per llei i que hi ha uns terminis obligats a haver de complir, però tampoc no és manco cert i perquè no volem enganyar ningú, que moltes vegades es fa materialment impossible el compliment d'aquests terminis, la qual cosa no vol dir que no hi hagi voluntat del compliment, i crec que en aquest cas concret de la pregunta que vostè ha fet, la voluntat ha estat perfectament manifesta, perquè un Projecte de Llei d'aquesta magnitud no es fa en dos dies ni en tres dies, i requereix indiscutiblement discussions internes dins l'òrgan competent, que és el Govern, i ja li dic que al pròxim Consell de Govern s'aprovarà aquest projecte de Llei i serà remès a la Cambra.

Moltes gràcies.

I.—3)

EL SR. PRESIDENT:

Registrada amb el nº 651/88 hi ha una pregunta formulada pel Diputat Sr. Isidor Torres i Cardona, sobre la carretera de La Savina a la Mola a l'illa de Formentera. Per a formular la pregunta, té la paraula el Diputat Sr. Torres.

EL SR. TORRES I CARDONA:

Gràcies, Sr. President.

Sr. Conseller, insistint en el tema d'ahir, la pregunta d'avui és, que a causa de les condicions que s'han sofert amb el transport de l'aglomerat asfàltic des d'Eivissa a Formentera, i que ha suposat, a causa d'aquest condicionament de transport, un llarg termini entre la seva preparació i la utilització, es pot assegurar o d'alguna manera es correspon l'aca-

bat final amb les condicions de qualitat que el projecte contemplava?

EL SR. PRESIDENT:

Sí, per contestar té la paraula el Sr. Conseller d'Ordenció del Territori.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PUBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Jeroni Saiz i Gomila):

Sí, Sr. President, moltes gràcies.

Sr. Diputat, jo la veritat és que no dispòs de més informació que la que han subministrat els serveis tècnics, i per això varem prendre les precaucions necessàries perquè a pesar d'aquest transport, que era l'única forma que possibilitava fer aquestes obres, que d'altra forma eren econòmicament, pràcticament impossibles o almenys no hi havia cap contrada disposada a fer-les, es varen prendre les precaucions necessàries, l'acabat tengui la mateixa qualitat que és prevista al plec de condicions, de totes formes, les obres no s'han fet sols els assaigs que s'havien de fer, previs a la recepció, o no, però, en principi no hi ha cap raó que faci dubtar que efectivament té la qualitat deguda. Segons les prescripcions del plec de condicions, correspon a un aglomerat asfàltic tipus S-12, i pareix que no hi ha cap entrebanc, en principi, perquè puguin ser rebudes al seu dia. De totes formes, li ho repetesc, encara no han acabat les proves, encara que siguin llestes les obres, i en conseqüència és prest per dir si reuneix o no reuneix els requisits.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Torres.

EL SR. TORRES I CARDONA:

Es que, en el fons, la qüestió venia plantejada perquè avui per avui es poden observar alguns trams d'aquesta nova construcció, trossos d'asfalt que no són en les condicions que haurien de ser, posat el poc temps que són en funcionament, i alguns que fins i tot ja s'han aixecat i tornat a fer de nou, és a dir, aquestes proves que vostè diu que s'han fet, diríem, a Eivissa mateix o s'han comprovat quan eren aplicades a Formentera?

EL SR. PRESIDENT:

Sí Sr. Conseller, té la paraula.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PUBLIQUES I ORDENACIÓ DEL TERRITORI (Jeroni Saiz i Gomila):

Sí, gràcies Sr. President.

Bé, hi ha proves distintes, hi ha proves que es fan a fàbrica i proves que es fan damunt l'aglomerat col·locat. El fet que s'hagin fet aixecar i tornar a posar distints trams, això em pareix que és una demostració que efectivament s'han pres, s'han fet les proves necessàries, i quan un tram resulta que no reuneix els requisits es fa aixecar. Jo crec que això és precisament una comprovació que s'ha fet el que s'havia de fer. És bastant habitual i bastant normal, i això no vol dir res, bé, vol dir que les coses no han sortit bé i s'han de tornar a fer, però és freqüent i no implica cap tipus de responsabilitat. De totes formes, li dic, no s'han rebut encara les obres, i, a més, després, posteriorment, hi ha encara un termini de garantia, és a dir que encara hi ha molt de temps per poder prendre un tipus de decisió en aquest sentit.

I.—4)

EL SR. PRESIDENT:

Sobre el perill radioactiu, hi ha una pregunta formulada pel Diputat Sr. Llorenç Rus i Jaume. Per formular la pregunta, té la paraula el Diputat Sr. Rus.

EL SR. RUS I JAUME:

Moltes gràcies, Sr. President.

A nosaltres ens agradaria saber quin tipus de mesura ha pres la Conselleria d'Indústria i Comerç respecte del perill que es pot desprendre de totes aquelles empreses o particulars que puguin manipular o puguin fer feina amb aparells radioactius i que d'aquesta activitat se'n pugui desprendre un possible perill.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sí, el Sr. Conseller d'Indústria té la paraula.

EL SR. CONSELLER DE COMERÇ I INDÚSTRIA (Gaspar Oliver i Mut):

Gràcies, Sr. President.

La protecció, Sr. Rus, radiològica i de seguretat nuclear en tot l'àmbit de l'Estat Espanyol és competència exclusiva del Consell de Seguretat Nuclear, com vostè crec que sap molt bé. Per tant, el Govern d'aquesta Comunitat no té cap competència sobre aquest tema. Però, per una altra banda, la Llei 15/1980, per la qual es crea aquest Consell de Seguretat Nuclear, preveu que aquest Consell pugui signar convenis de col·laboració amb les Comunitats Autònomes, tant és així que dia 31-5-85, la Comunitat, en aquest cas el Govern, mitjançant la Conselleria, va signar un conveni de col·laboració amb el Consell de Seguretat Nuclear, conveni que va entrar en vigor el mes 4 del 87, una vegada que es va contractar, una vegada que es va tenir el personal format, que el personal que hi ha és un tècnic de grau superior, un físic, per ser més exactes, que depèn del Servei d'Energia i Medi Ambient. Bé, i les funcions que tenim a la Conselleria, bàsicament són aquelles inspeccions anuals a les quals s'han de sotmetre totes aquestes empreses on hi ha instal·lacions radioactives. Hem de dir que en el cas de les empreses, totes aquestes inspeccions s'han fet, i quan dic empreses em referesc realment no a aquells metges, a les professions liberals, sinó únicament a les clíniques i hospitals, perquè amb els liberals no s'ha pogut fer, encara, perquè hem fet el cens de tots aquests professionals que tenen també equips radioactius, i som en disposició ja de poder fer totes aquestes inspeccions. Li puc dir que aquests moments, també el mes d'abril, crec, començarà un curs que és de capacitació per a supervisors d'instal·lacions de radiodiagnòstic, perquè aquests professionals puguin tenir aquesta llicència per manejar aquests aparells, que és preceptiu. Per una part, dir-li també, maldament que no sigui dins aquest mateix camp, que a la Conselleria som en disposició de poder comprar un analitzador multicanal, que és per poder fer les medicions dels isòtops radioactius, que d'aquesta manera es permetrà fer les medicions d'aire, d'aigua, de sòl i també d'aliments. No sé si amb aquesta explicació he donat la resposta a la seva pregunta.

Gràcies, Sr. President

EL SR. PRESIDENT:

Sí, té la paraula el Diputat Sr. Rus.

EL SR. RUS I JAUME:

Moltes gràcies, Sr. President.

Miri, Sr. Conseller, s'ha atracat un poc a la contesta que nosaltres esperàvem, però la veritat és que no ens deixa satisfets, és evident. Vostè, a la Memòria del 87, que presentà al tema de pressuposts, ja parlava d'inspeccions, parlava de control, parlava de vigilància de la normativa vigent, era el 87. El 88 parla exactament del mateix i hi afegeix fins i tot clausura, funcionament, per tal d'evitar qualsevol tipus de perill. A més, tècnics de la seva Conselleria, concretament el responsable, pareix, del famós laboratori d'inspeccions radioactives, ja el 87, dia 23 de març, deia que se suposava o podien imaginar des de la Conselleria que hi havia més de 1.000 instal·lacions, exactament la paraula que usaven als mitjans de comunicació va ser instal·lacions pirates, jo no vull dir tant, jo no vull dir tant, això ho varen dir sembla que manifestacions de vostès, però bé, hi posaren 700.000 pessetes i que una persona ja començaria a fer una tasca per intentar controlar tot aquest tipus d'instal·lacions que en principi pareix que només hi havia a unes certes clíniques, però que també tenien en compte tota aquesta quantitat de despatsos que creien que podien existir i que s'haurien de sotmetre a un cens, com vostè ha dit, jo estic content que hagi dit que aquest cens pareix que ja s'ha acabat o és a punt d'acabar, però que no pareix que el cens hagi implicat cap tipus d'inspecció. Ens preocupa que vostè només s'hagi referit a una legislació de fa molta estona, quan des de dia 15 de gener del 88, pel Reial Decret 1753/87 de 25 de novembre, ha sortit una nova normativa que fins i tot intensifica tot tipus d'actuació en aquest cap radioactiu per l'aspecte delicat i perillós del tema, sobretot, dels usuaris i del personal que el manipula. Això ens preocupa, coneixem que ja, amb motiu d'una inspecció presentada per la seva Conselleria, ja s'ha fet una denúncia. Una, ens pareix bé, si l'han trobada amb una negligència, amb una irregularitat, comprenc que això s'hagi fet; ara, entenem que hi ha molt a fer en aquest camp, ja que és un camp tan perillós no només, repetesc, per als usuaris, sinó sobretot per a tot aquell tipus de personal, fins i tot els mateixos professionals que facin feina en el tema i que si nosaltres no ho denunciem, i vostès no ho fiscalitzen, crec que en seriem tots responsables.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sí, té la paraula el Sr. Conseller d'Indústria.

EL SR. CONSELLER DE COMERÇ I INDÚSTRIA (Gaspar Oliver i Mut):

Gràcies, Sr. President,

Sr. Rus, a mi m'agradaria molt que també anàs vostè devers Madrid a parlar amb aquesta eufòria, jo només li donaré una dada: el Consell de Seguretat Nuclear es va crear l'any 80, l'any 85 nosaltres vàrem firmar el conveni que va entrar en vigència el 87; escolti, el Consell de Seguretat Nuclear no va fer pràcticament cap inspecció d'aquestes illes. Som la tercera Comunitat, no n'hi ha més en tota Espanya, que té firmat un conveni amb el Consell de Seguretat Nuclear, no em digui, per favor, que per part d'aquest Govern no hi ha interès i no ens preocupem per aquest tema. Feim el cens, escolti, és que el Consell de Seguretat Nuclear no tenia coneixement de res, i hem fet les inspeccions i hi feim feina, el que passa és, que Sr. Rus, crec que aquí li hem pres la

davantera al partit SOCIALISTA en aquest tema, com en molts altres temes, i ara vostès que veuen que això va envant em fan aquí una pregunta per demostrar que vostès tenen interès, nosaltres també, aquí no es tracta de protagonismes, però escolti, on el Consell de Seguretat Nuclear, aquí concretament, no hi feia res, nosaltres hi feim feina. I li he de dir una altra cosa: a més de no tenir-hi competències, que no és obligació nostra, nosaltres ens disposam —no és obligació, Sr. Rus, per favor, llegeixi la llei, no és obligació nostra— però a més de tenir-hi interès li he de dir que això ens costa doblers. No és competència nostra i feim una feina que no és competència nostra, i a més a més, paga, vaja.

Moltes gràcies.

I.—5)

EL SR. PRESIDENT:

Per formular la pregunta registrada amb el n.º 666/88, sobre el saqueig d'un jaciment a la punta de s'Escullar de Ciutadella, té la paraula el Diputat Sr. Joan Francesc López i Casasnovas.

EL SR. LOPEZ I CASASNOVAS:

Senyors del Govern: A principis de l'any passat, un aficionat a l'arqueologia, furtivament va saquejar un jaciment a la Punta de S'Escullar, a Ciutadella, i per aquest motiu, la Guàrdia Civil, que, una cosa estranya, va poder arribar a agafar la persona al moment en què saquejava el jaciment, li va incoar expedient sancionador. Han passat quinze mesos des d'aquests fets, i quina ha estat l'actuació, ens demanam, de la Conselleria de Cultura en aquest tema, quina sanció se li ha imposat.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Per contestar, té la paraula la Consellera de Cultura, Sra. M.ª Antònia Munar.

LA SRA. CONSELLERA D'EDUCACIÓ I CULTURA (M.ª Antònia Munar i Riutort):

Sí, Sr. López Casasnovas. En data 6 de febrer del 87 es notificà al Sr. Gayón Timonel la incoació d'un expedient sancionador, i dia 3 de març del 87 es remeté el plec de càrrecs a aquest senyor, Gayón Timoner, que fins al dia d'avui no els ha contestat, deixant, en conseqüència, sense acomplir l'esmentat tràmit. Havent resultat inoperants les gestions realitzades per l'instructor de l'expedient per tal que el Sr. Gayón Timoner contestàs als càrrecs que se li feien, aquest instructor de l'expedient esmentat ha resolt remetre a la Conselleria proposta de sanció, i quan arribi a la Conselleria ho resoldré. I no estic gens d'acord amb el Sr. López i Casasnovas que sigui casual el fet que la Guàrdia Civil hagi agafat aquest senyor justament al moment en què pensava saquejar un jaciment, ja que hi ha un cert interès per part de la Guàrdia Civil i de tot el poble menorquí quant a aconseguir que se solventin aquests problemes d'aficionats a l'arqueologia, i a més som pendents de la firma d'un conveni amb la Comunitat Autònoma i la Delegació del Govern Civil a Menorca per tal que la Guàrdia Civil fins i tot faci uns cursells per conèixer on són aquests jaciments i per tal que aquestes explotacions acabin.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Diputat Sr. López i Casasnovas.

EL SR. LOPEZ I CASASNOVAS:

Gràcies, Sra. Consellera, per la informació respecte del nom de la persona furtiva, saquejadora, i també de la data de dia 3 de març com a punt de la instrucció de l'expedient. Nosaltres ens demanem si tots els expedients que es tramiten en aquesta Comunitat Autònoma duen la mateixa velocitat, perquè òbviament han passat quinze mesos, ha passat més d'un any, i la situació continua gairebé igual que abans. L'exemplaritat d'una sanció és necessària. Quan jo he dit que la Guàrdia Civil havia descobert al moment de l'expoli, jo crec, Sra. Consellera, que açò és un fet excepcional, i ho és perquè no hi ha precedents. Quins altres precedents hi ha hagut? Per exemple, vam denunciar, dia 13 d'abril d'enguany, un possible, un presumpte expoli realitzat a Son Carlà, i la Guàrdia Civil no el va descobrir, i com aquest hi ha moltíssims de fets que indiquen que hi ha hagut expoli però que no hi ha hagut actuació, i jo entenc que la Guàrdia Civil no pugui arribar a descobrir, a pescar in fraganti l'expoliador, és normal que sigui així, el que passa és que quan se n'agafa un hi ha d'haver almanco alguna actuació que permeti que la impunitat amb què s'ha actuat des de temps i temps, anys i anys, s'acabi a partir de l'existència d'un Govern amb ganes d'actuar. D'altra banda, li vull assenyalar que jo era membre de la Comissió Assessora en matèria d'Arqueologia, a l'anterior Legislatura, i vostè també com a Consellera de Cultura de Mallorca, en aquell moment, i la proposta de sanció va ser d'un milió de pessetes, per tant no crec que hàgim d'esperar de bell nou arribar ara que li arribi de bell nou l'expedient, perquè en aquell moment es va tramitar. Ara no hi ha el Sr. Gilet, però el Director General de Cultura en aquell moment, Sr. Soler, em podria guardar de mentir. Esperam, continuem esperant que hi hagi una contestació al respecte.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula la Sra. Consellera.

LA SRA. CONSELLERA D'EDUCACIÓ I CULTURA (Mre Antònia Munar i Riutort):

Sí. Sr. López i Casasnovas, li he dit que quan arribés a la meua Conselleria aquest expedient, resoldré. Per tant, no es preocupi, tal vegada ha tardat molt aquest però amb els altres seran més ràpids. I pel que fa als precedents, sí que hi ha precedents que la Guàrdia Civil hagi trobat gent fent expolis, al moment; aquest estiu mateix, a Pollença hi ha hagut un cas que va sortir a tots els mitjans de comunicació.

(1.—1)

EL SR. PRESIDENT:

Acabat l'apartat contemplat al punt primer de l'Ordre del Dia, passam al segon. Començam per la Interpel·lació registrada amb el n.º 472/88, presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA relativa a la política de convenis en relació amb la protecció del Patrimoni Cultural de l'Església Catòlica a les Illes Balears. Per formular la Interpel·lació té la paraula, per part del Grup Parlamentari SOCIALISTA, el Diputat Sr. Damià Pons.

Sr. Secretari, vol fer lectura del text de la Interpel·lació?

EL SR. SECRETARI PRIMER:

L'Església Catòlica ha estat uns dels elements estructurals, als pobles de les Illes Balears, aliats de la Història. Tot i els grans canvis esdevenguts en els temps moderns que han abocat a una progressiva preparació del poder polític en relació amb els elements religiosos dins les democràcies parlamentàries d'Europa, és necessari que els poders públics cerquin establir els acords pertinents amb l'Església Catòlica de forma particular per tal de protegir l'immens patrimoni cultural i artístic del món eclesiàstic. La Constitució Espanyola del 1978, a l'article 16.3, estableix que els poders públics mantendran relacions de cooperació amb l'Església Catòlica, mentre l'article 44.1 encomana també als poders públics la tasca de promoure l'accés a la cultura, i l'article 46 proclama que els esmentats poders públics garantirán la conservació i promouran l'enriquiment del patrimoni històric, cultural i artístic, tasca que hauran de dur a terme, qualsevol sia el seu règim jurídic i la seva titularitat. Les disposicions constitucionals esmentades concorden amb altres mandats que en relació a cultura i patrimoni fixa l'Estatut de Autonomia, d'acord amb l'article 10.20, el patrimoni és competència exclusiva de la Comunitat Autònoma, com també, segons el que disposa l'article 10.19, els arxius i altres centres de dipòsit cultural que no siguin de titularitat estatal, i és prou evident que atès que bona part del patrimoni cultural, històric i monumental de les Illes Balears pertany a l'Església Catòlica, els poders públics i la Comunitat Autònoma no poden dur a terme una labor de protecció, foment i divulgació de la riquesa cultural dels pobles de les Illes Balears sense establir els convenis adients amb l'Església Catòlica. Fins ara, els acords establerts entre la Comunitat Autònoma i l'Església Catòlica no han permès dur a terme un pla de protecció global del patrimoni artístic i monumental. Tampoc no han aconseguit que els extraordinaris arxius de l'Església a les Illes Balears es posassin a l'abast dels investigadors mitjançant la ubicació d'aquests arxius a locals adients adientment dotats de personal i proveïts dels sistemes per facilitar la consulta i reproducció dels documents: fotocopiadores, ordenadors, etc. L'Honorable Sra. Consellera d'Educació i Cultura, en Resolució del 4 de febrer del 1988, nomenà els membres de la Comissió Mixta Comunitat Autònoma-Diòcesi de les Illes Balears sobre el patrimoni cultural de l'Església Catòlica, Resolució publicada al B.O.C.A.I.B. n.º 24, de 25 de febrer del 1988. Constituída l'esmentada Comissió Mixta, és, doncs, el moment adient per veure quins són els acords en relació amb el patrimoni cultural de l'Església Catòlica que pensa impulsar el Govern de la Comunitat Autònoma. Per tot això, el Grup Parlamentari SOCIALISTA presenta la següent Interpel·lació adreçada a l'Honorable Sra. Consellera d'Educació i Cultura sobre política de convenis en relació amb protecció del patrimoni cultural de l'Església Catòlica a les Illes Balears.

EL SR. PONS I PONS (Damià):

Sr. President. Sre. i Srs. Diputats.

Continuarem avui el diàleg, ens queden tres anys per endavant, tres anys llargs, la Consellera d'Educació i Cultura, en una matèria que per la seva amplitud crec que és un dels elements fonamentals que haurien d'ocupar les preocupacions, l'activitat de la Conselleria de Cultura, em referesc al patrimoni cultural de l'Església Catòlica, que no cal dir, perquè seria dubtar d'una preparació cultural que aquests Diputats tenen sobradament, que és un dels més grans de les Illes Ba-

lears i probablement el més gran.

En l'explicació d'aquesta Interpel·lació s'han detallat diguem-ne els fonaments de dret que donès suport a aquesta preocupació del Grup Parlamentari SOCIALISTA en matèria de protecció del patrimoni cultural de l'Església Catòlica. La Constitució, que és fruit de tot un procés històric i d'aprendre una dura lliçó històrica, a la vegada que establia una separació clara entre els elements civils i els elements religiosos, al mateix temps establia, com s'ha dit, a l'article 16, apartat 3, la previsió d'unes relacions de cooperació amb l'Església Catòlica. Hi havia, per tant, un plantejament, una voluntat que, al mateix temps de deixar les coses de l'element civil i l'element religiós cadascuna al seu lloc, hi havia una voluntat clara de cooperar, d'evitar uns conflictes que durant la República —precisament ja a la mateixa Constitució Republicana, a l'article 26, si no record malament— varen ser l'inici d'una tensió creixent que va acabar, com vostès saben, en una guerra civil i en una llarguíssima dictadura presidida per Franco. A partir d'aquí, a partir d'aquesta evolució, es va elaborar aquest marc constitucional que, per tant, ens obliga a preveure unes relacions de cooperació amb una Església Catòlica que detenta, en el cas de les Illes Balears, que ens ocupen, un immens patrimoni cultural. L'article 46, hem recordat, de la Constitució ens mana la protecció de qualsevol patrimoni cultural, sia quin sia el seu règim jurídic, sia quin sia la seva titularitat. Quan es va elaborar l'Estatut, aprovat l'any 1983, les previsions constitucionals varen ser degudament recollides, i l'Estatut, que en altres competències ha quedat molt minvat o encara és pendent de possibles ampliacions, en matèria de cultura, en matèria de patrimoni, ens va donar amplíssimes competències. Per tant, les competències ens donen al mateix temps una greu responsabilitat que no podem defugir. Si fracassam en les àrees en les quals tenim competències, haurà fracassat la nostra Autonomia. No fa falta que anem, com s'ha fet costum en aquest Parlament, devers Madrid a cercar hipotètics responsables.

L'Església Catòlica té uns elements, entre moltíssims d'altres, que voldria destacar en relació amb el seu patrimoni que avui ens ocupa. La seva continuïtat, la seva estabilitat, cas únic, pràcticament, dins la història de la humanitat, aquesta roca enmig de les tempestes que va passant al llarg dels segles suposadament immòbil —tot canvia, l'Església també, per això ha sobreviscut—, ha donat com a conseqüència un patrimoni cultural realment extraordinari. La continuïtat patrimonial és també un cas únic, les sèries documentals que figuren als arxius eclesiàstics no tenen comparació amb cap arxiu civil, prou bé ho saben els historiadors, n'hi ha alguns en aquesta mateixa sala, que sense aquestes fonts documentals és impossible reconstruir la història de les Illes Balears, sobretot a partir de l'Edat Mitjana. Però hi ha més, l'Església Catòlica, l'Església, no és només un reducte eclesiàstic. Va tenir una dimensió sociològica que informava tots els elements de la societat, fins i tot els poders civils, a l'antic règim, era la que generava la ideologia, era la que interpretava la vida, dins ella, dins l'ideari que establia, vivien i morien els mallorquins, menorquins, civissencs i formenters de l'antic règim. Per tant, tot aquest patrimoni que recull, a nivell de documents, a nivell d'estàtues, a nivell de pintures, a nivell de grans construccions, tot el nostre passat cultural, és necessari que ocupi la nostra atenció, que ocupi l'atenció dels responsables executius de la cultura a les Illes Balears.

Aquest immens llegat demana una atenció preferent, i la demana no només per la seva dimensió, sinó perquè, com he dit, és fruit de l'arrelament de l'Església dins tots els ordres de la vida de les Illes Balears. S'ha dit de vegades que la cultura, els elements culturals són la decoració del poder, i és relativament cert. És evident que un element del poder tan decisiu com l'Església havia de generar i va generar un gran bagatge cultural que sortosament, en els seus aspectes fonamentals, ha arribat gairebé intacte fins als nostres dies. Hi va haver una crisi que va generar pèrdues, a Mallorca també, que va ser quan aquesta Església, quan aquest antic règim, l'Església dins ell, va entrar en crisi, al segle XIX, va ser objecte d'una desamortització, i dins aquesta desamortització es produeix una pèrdua important d'elements patrimonials, d'elements culturals de l'Església, però una vegada arribats, després de tota una dinàmica molt conflictiva de reubicació de l'Església dins la societat al llarg del XIX, una vegada passada la gran crisi de la Segona República, una vegada esvaïda, sortosament, la dictadura franquista, hem construït un règim democràtic on crec que, com a societat moderna i europea, estam en condicions de situar aquesta qüestió en els seus justos termes com a societat del segle XX.

Tenim una responsabilitat de tipus proteccionista, tenim un mandat constitucional, recollit també a nivell d'Estatut, de cooperar per defensar un patrimoni. Per tant, la qüestió que es planteja és fruit d'una llarga trajectòria i ens situa, com he dit abans, davant una greu responsabilitat. Les institucions d'autogovern de les Illes Balears, concretament la Conselleria de Cultura, ha respost a aquestes expectatives històriques? És a l'altura de la història que li correspon, d'acord amb aquesta breu pinzellada que hem anat traçant? Ha afrontat, realment, aquesta qüestió? A l'època del Sr. Francesc Gilet, es va redactar un Reglament per la Comissió Comunitat Autònoma-Diòcesi de l'Església Catòlica de les Illes Balears, 7 de maig del 1985, si no és errònia la data que tenc, però, quina efectivitat va tenir, aquesta Comissió Mixta? Quina política de cooperació va impulsar? Quines actuacions va fer? Quins resultats va donar? Només diré un detall: un dels membres que vostè, Sra. Consellera, ha designat lliurement per formar part concretament com a vocal de la part eclesiàstica de la nova Comissió que s'ha constituït, no va aconseguir, dins aquest marc, ni una petitíssima subvenció per microfilm els documents que figuren a l'Arxiu Diocesà de Mallorca que són de molt difícil consulta, perquè si es consulten una vegada es destrueixen en les mans de l'investigador. 300.000 pessetes, si no record malament, era la quantitat sol·licitada i que mai no va ser aconseguida per dur a terme. Avui, per tant, aquests documents no es poden consultar perquè significaria ser destruïts pel mateix investigador que els maneja. Perquè vegin quins resultats degué donar aquesta època cultural del Sr. Gilet, que tantes vegades he dit que és una època precisament per no ser recordada.

Constituït el nou Govern, la Sra. Munar Consellera de Cultura, un grapat de mesos després d'haver pres possessió com a Consellera, nomena la Comissió Mixta Comunitat-Diòcesi de l'Església Catòlica de les Illes Balears, publicada, s'ha explicat a la introducció d'aquesta Interpel·lació, en el BOCAIB de dia 25 de febrer del 88. Però una vegada fet l'acte formal de crear aquesta Comissió, quantes vegades s'ha reunit aquesta Comissió? Fins ara, cap. El pretext, supòs que cert o potser cert, és que no hi havia bitllets o no hi va haver bitllets perquè un determinat membre es pogués despla-

çar concretament a Mallorca per a aquesta reunió, però a part d'això, que podria ser una anècdota curiosa, quin programa pensa dur la Conselleria en aquesta Comissió? Amb quins elements directrius pensa actuar? Creim que fins ara no se'ns ha explicat, i per aquí va la nostra Interpel·lació. Tenguem en compte que no parlem d'elements marginals, sinó que parlem de l'element patrimonial tal vegada més important de totes les Illes Balears.

Al mateix temps que es fan reunions per a un pacte cultural que generen, ho veurem a la Comissió quan compareixi la Sra. Consellera, dubtosos resultats, això sí, fotos bastant maques, dins aquest pacte cultural, com es pensa dur endavant un acord general en el marc de la cultura, sense preveure actuacions sobre l'element patrimonial més important de totes les Illes Balears? La sensació que tenim —ara acabaré, Sr. President— és que, com en tants d'altres àmbits no hi ha un programa d'actuació degudament elaborat. No se sap què s'ha de fer. S'ha creat una comissió perquè s'havia de crear, perquè s'havia de renovar, però no hi ha cap directriu a impulsar. He estat en contacte amb alguns dels qui formen part d'aquesta Comissió, i se m'ha confirmat d'una manera rotunda que a part de l'acte formal de la creació, no s'ha donat ni una sola passa. Jo voldria, Sra. Consellera —ara acabo, Sr. President— que parlar de cultura deixàs de ser un tema penós en aquest Parlament, i se'ns començassin a anunciar, sobretot quan el que és en joc és l'element patrimonial més important de les Illes Balears, actuacions d'acord amb l'alta responsabilitat que té el Govern de la Comunitat Autònoma, i concretament la Conselleria d'Educació i Cultura.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Govern, té la paraula la Consellera de Cultura, Sra. M.ª Antonia Munar.

LA SRA. CONSELLERA D'EDUCACIÓ I CULTURA (M.ª Antonia Munar i Riutort):

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Vostè ho ha dit, Sr. Pons. Els canvis són necessaris. Són necessaris per sobreviure, i l'Església ho va entendre així, prengui exemple. També, Sr. Pons, si vostè canvia, sobreviurà, i sobretot deixarà viure, que, com m'ha recordat vostè, falten tres anys encara. Jo no sé si la Conselleria és a l'altura de què vostè ha parlat, però jo amb la seva ajuda el que sé és que no seré verge però quasi bé em convertirà en màrtir.

I contestant a la Interpel·lació que vostè em fa, li he de dir que l'Honorable Sr. Francesc Gilet, antecessor meu, aleshores Conseller d'Educació i Cultura, en representació del Govern, i el Sr. Teodor Ubeda, Bisbe de Mallorca, com a Delegat dels Bisbes de les Illes Balears, firmaren, el dia 26 d'abril del 1985, un conveni-marc per a la defensa, conservació i difusió del patrimoni cultural de l'Església Catòlica, que fou publicat al BOCAIB n.º 16, de data 10 de juny del 1985.

Ressaltant alguns dels acords més importants d'aquest conveni, a l'apartat primer, el Govern de la Comunitat Autònoma es comprometia a una eficaç col·laboració tècnica i econòmica per a la promoció i conservació d'aquesta riquesa cultural. Al punt segon, l'Església Catòlica es compromet a continuar posant-los a l'abast i al servei del poble de les Illes Balears, així com de la societat en general, i a crear una cooperació eficaç amb el Govern de la Comunitat Autònoma.

Al punt tercer, per fer efectiva l'esmentada i recíproca col·laboració, s'acordà la creació d'una Comissió Mixta Govern Balear-Diòcesi de l'Església Catòlica a les Illes Balears, i al mateix punt tercer es proposà la creació d'un reglament que regulàs el funcionament i el règim general d'aquesta comissió mixta. El Reglament de la Comissió Mixta Govern Balear-Diòcesi de l'Església Catòlica de les Illes Balears sobre el patrimoni cultural de l'Església Catòlica fou aprovat en el Butlletí 16, 10 de juny del 85, i recollia alguns dels punts importants d'aquest article. Deia: «La funció primordial — que era el que vostè volia saber— és la de preparar i elevar als òrgans executius les propostes de programació d'intervencions sobre els béns pertanyents a l'Església Catòlica dins quatre àrees culturals: arxius i biblioteques, béns mobles i museus, béns immobles i arqueològics, difusió cultural». A l'article sisè es creen i es regulen els quatre grups de treball que funcionen d'acord amb aquests quatre apartats exposats. La Comissió Mixta fou constituïda dia 14 d'octubre del 1985. Posteriorment, el Plenari de la mateixa comissió mantengué reunions els dies 3 de febrer del 86 i 14 d'abril del 86. Foren convocades en comissió permanent reunions dia 7 de novembre del 85 i 6 de març del 86. La Conselleria d'Educació i Cultura, en Resolució de 4 de febrer del 88, publicada al BOCAIB n.º 24, modificà la composició dels membres de la Comissió Mixta Govern Balear-Diòcesi de l'Església Catòlica a les Illes Balears. En data 11 d'abril del 88, es convocà reunió plenària de la Comissió, a la qual, entre d'altres punts, figura la presentació del projecte d'inventari dels béns mobles propietat de l'Església Catòlica, impulsat pel Ministeri de Cultura, i al punt cinquè els projectes d'elaboració d'acord —perdó, he pres un paper l'altre—. En dita comissió d'11 d'abril no es va poder realitzar, com vostè manifestava anteriorment, per la impossibilitat d'assistència a darrera hora del Bisbe de Menorca, Reverendíssim Antoni Deix Clotet i del Sr. Joan Mari Cardona, Vicari General d'Eivissa, així com també del membre Sr. Gabriel Seguí Julià, representant de l'Església de Menorca, és a dir, no era un sol representant que no hi pogué acudir, sinó tres, i justament representaven Menorca i Eivissa. La no assistència dels representants de les illes menors i del co-president de la Comissió va fer que per acord dels presents es posposàs aquestes una vegada confirmades aquestes absències. Volem resumir algunes de les accions dutes a terme des de la constitució d'aquesta Comissió Mixta dins el marc d'aquest conveni. En primer lloc, la restauració dels frisos de la Cartoixa de Valldemossa, la reparació d'un mur del Convent de Santa Clara, la restauració del cau de Campanet, la primera fase de la restauració de la Catedral de Ciutadella, la primera fase de la restauració de la Catedral d'Eivissa, la restauració de la teulada de la Parròquia de Biniali, la conservació de la porta de la capella dels Desemparats dels Pares Agustins de Palma, la restauració de la coberta de l'església de Sant Antoniet, la segona fase de la restauració de la Catedral de Ciutadella, la segona fase de la restauració de la Catedral d'Eivissa, la restauració de les portes del convent de Sant Bernardí de Petra, la restauració del retaule de Jesús, la restauració del monestir de Sant Cristòfol d'Eivissa, etc., les quals suposen una despesa aproximada d'uns 100 milions de pessetes; em sap molt de greu que per 300.000 pessetes quedàs una cosa tan important sense fer, Sr. Pons.

La Conselleria d'Educació i Cultura, davant la manca de pressuposts que no permet realitzar totes les accions en

matèria de defensa del patrimoni arquitectònic, i sobretot en matèria d'arxius, en col·laboració amb els bisbats d'Eivissa i de Menorca i acollint-se a la convocatòria d'ajudes convocades per la Comissió de les Comunitats Europees i destinada a projectes de conservació de patrimoni comunitari, inclou les obres de restauració de les catedrals de Menorca i Eivissa en els plans que té prevists per a l'exercici de 1988, l'alt organisme europeu. Les peticions d'ajuda foren presentades per carta d'aquesta Consellera al President de les Comissions de les Comunitats Europees, Sr. Jacques Delors, en data 12 d'abril d'aquest any, al mateix temps que dues còpies de la mateixa documentació foren remeses al Ministeri de Cultura, tal com disposa la convocatòria. La Conselleria d'Educació i Cultura té previst, una vegada constituïda la primera comissió d'aquesta Legislatura, i d'acord amb els representants de l'Església Catòlica, establir aquest programa definitiu de preservació, conservació i difusió del patrimoni de l'Església Catòlica. Aquesta Conselleria d'Educació i Cultura pensa concretar més, en col·laboració amb aquesta comissió, aquest programa que vostè em demana, per això cream les comissions, per, d'acord amb les mateixes, després poder presentar programes definitius i concrets a aquest Parlament.

EL SR. PRESIDENT:

Per fixar la seva posició, tenen la paraula els Srs. Portaveus dels Grups Parlamentaris que ho vulguin fer, excepte l'interpel·lant,

Per part del Grup Parlamentari AP-PL, té la paraula el Diputat Sr. Jaén i Palacios.

EL SR. JAEN I PALACIOS:

Muchas gracias, Sr. Presidente, Sras. i Sres. Diputados. Acaba de salir la Sra. Consellera de Educación y Cultura, a requerimiento del interpelante, y ha explicado cuales ha sido algunas actuaciones concretas en tiempos próximos, así como algunos aspectos de la política en relación con los convenios con la Iglesia Católica, convenios encaminados a proteger el patrimonio histórico-artístico y cultural, patrimonio, dicho sea de paso, como aquí se ha puesto de manifiesto, de gran riqueza y cuyos bienes culturales superan con creces el interés local y regional, y llegan incluso, por sus características especiales, a catalogarse como bienes de patrimonio de la humanidad.

No reiteraré argumentos y razones expresados en otras ocasiones, que últimamente hemos tenido oportunidad de exponer con motivo de debates, de interpelaciones y mociones sobre archivos, bibliotecas, y sobre la próxima que viene ya, que es museos, sigue el orden cronológico de cualquier legislación, y que esperamos debatir en fecha próxima.

Es cierto también que existe una preocupación clara de optimizar recursos para emprender las acciones con fines de fomento, con fines de defensa y con fines de conservación. No repetiré tampoco argumentos contenidos en la exposición de motivos, acertadamente, muy acertadamente expuestos, argumentos basados en preceptos constitucionales y estatutarios, que obviamente nosotros compartimos. No entraré tampoco en la temática de los fondos archivísticos, ya que debatida ayer, ni en las circunstancias que inciden en la secularización y separación de los poderes, que hoy es inconcebible, por cierto, que una Constitución comenzada con un prólogo como aquella de 1812, que decía «en nombre de

Dios Padre, Hijo y Espíritu Santo, supremo autor y legislador de todas las cosas». Evidentemente, las circunstancias son muy distintas.

Tampoco convendría referirse el artículo 26 de la Constitución del 31, que también decía «se suprimen las órdenes religiosas» y después posibilitaba la nacionalización de sus propiedades. Yo creo que los tiempos efectivamente cambian, las cosas pasan y lo que era, ahora no es, y esto es propio del devenir histórico en todos los sitios. Yo creo que tampoco hay que analizar ahora el nacional-catolicismo, ni la desamortización de Mendizábal del siglo XIX, ni los desmanes ocurridos en la guerra civil. Creo que, aunque hay que tenerlos en cuenta para algunas cosas, no es el momento. Huelga decir, por otra parte, que estamos de acuerdo en la necesidad de suscribir convenios con la Iglesia Católica para proteger ese patrimonio, y con esa intención, el Gobierno, en fecha reciente, como ha dicho la Sra. Consellera, y continuando con acciones anteriores, como también ha quedado claro, resolvió nombrar los miembros de la correspondiente Comisión Mixta, aquí ya leídos.

Y ya para resumir, y con esto finalizo porque es la exposición de la postura de nuestro Grupo, diremos lo siguiente: 1.º—Que estamos a favor de que el Gobierno suscriba con la Iglesia Católica los pertinentes convenios, en razón a la importancia de su patrimonio histórico, artístico y documental, legado que es una parte importante del acervo cultural de nuestras islas y que por ello es patrimonio común de toda la sociedad, a cuyo servicio, goce y disfrute debía ponerse, y así lo recoge también la Encíclica *Solitudo rei socialis*, también el espíritu que late en esa encíclica, la última encíclica, es éste. 2.º—Que es en base a ese interés común, superior, como se justifica la finalidad de poner al servicio de la sociedad el patrimonio histórico, artístico y documental para esos fines que antes decía, si bien con las limitaciones propias que esas cosas tienen, porque a los archivos pueden acceder todas las personas en las condiciones que se determinan, efectivamente. 3.º—Que la colaboración y el acuerdo que se determinen deben tener por objetivos, entre otros, los siguientes: catalogar, preservar, defender y difundir el patrimonio cultural de la Iglesia Católica, actuaciones que deben priorizarse por objetivos y que deberán disponer de las cantidades económicas que se precisen y se consignen en los presupuestos, que siempre, como todos sabemos, son cantidades muy discutibles y que están dentro de un marco de un presupuesto general. Y yo creo, ya lo he dicho en otras ocasiones, que aquí es donde radica el principal problema, pues posiblemente, posiblemente, todo el presupuesto de la C.A. no bastaría, no bastaría todo el presupuesto, 16.000 millones de pesetas, para alcanzar el fin que utópicamente se fija como ideal, y que es necesario que se fije, pero no bastaría para ello. 4.º—Correspondería a la Comisión Mixta, a nuestro juicio, que es la que mejor puede conocer la realidad, proponer las líneas generales del plan de actuación correspondiente, plan que evidentemente debiera englobar varios proyectos porque su realización necesariamente ha de ser plurianual. Este es el camino que se ha seguido en otras Comunidades Autónomas que todos ustedes conocen, y así por ejemplo, se ha hecho en Madrid, se ha hecho en Castilla-La Mancha, en La Rioja, diócesis de Calahorra, en Logroño, en Cantabria, la Xunta de Galicia, Castilla-León, etc., etc., pero tengo que decir también que durante otros muchos años, antes de tener aquí competencias, las relaciones con la Iglesia Ca-

tólica también estaban suscritas con convenio a través del Estado Central, y bueno, evidentemente se han hecho cosas, pero es un camino muy largo que recorrer.

Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Diputat Sr. Damià Pons i Pons, per replicar, quan vulgui.

EL SR. PONS I PONS (Damià):

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

La Sra. Consellera ha pres per costum, darrerament, quan és interpel·lada o requerida a comparèixer, a expressar una certa recança cap a aquesta obligació, que no deriva de particulars aficions d'aquest Diputat. El Grup SOCIALISTA, a través d'aquest Diputat, no fa més que exercir uns dels elements fonamentals que regeixen l'actuació del Parlament, que és a l'article 19, on diu que el Parlament controla l'acció del Govern. Vostè, Sra. Consellera, és objecte de control, a mi m'agradaria que fos un control pel que governa, però, és que ens veim obligats a controlar i a recordar precisament el que no fa i pareix que no té massa ganes de fer.

Jo comprenc que de cara a l'Església Catòlica, amb la qual els poders civils sempre han mantengut una estreta relació, ara una mica més cadascú al seu lloc, però que continua, i la Constitució vol que continuï, i ho mana, comprenc que s'hagin fet actuacions, però no presenti les actuacions que s'han fet en relació amb l'Església com a fruit d'un element programàtic de la seva Conselleria en matèria de col·laboració amb l'Església Catòlica, perquè seria molt interessant, molt interessant que poguéssim parlar —no és el cas, però ho he fet fora d'aquest Parlament— amb alguns dels elements que vostè ha designat aquí, com a membres de lliure designació d'aquesta comissió. No saben res de programes d'actuació de la Conselleria en matèria de convenis. Que s'han fet obres? D'acord. Se'n varen fer molt abans que hi ha hagut l'autonomia i molt abans que es fessin els convenis, però no hem de treure cartes de la mànega. Si vostè té un programa d'actuació, que és el que se li ha demanat, l'exposi, perquè aquest és l'objecte de la Interpel·lació, però, com en tantes altres coses, vostè, Sra. Consellera, no sé si serà màrtir, esperar que no, però el que crec que és, és orfa de tot element programàtic que hauria de regir la Conselleria de la qual vostè és responsable, que no és responsable individual, d'acord amb l'Estatut, el Govern respon de manera solidària. Vostè representa un Govern conservador, representa l'àrea de cultura d'un Govern presidit pel Sr. Gabriel Cañellas, que en respon solidàriament. I li vull recordar més, Sra. Consellera: Vostè no es pot amagar, com té per costum fer, darrera que les comissions li ha de fer propostes, perquè com vostè sap molt bé, vostè, Sra. Consellera, i el Director General de Cultura són membres nats d'aquesta Comissió, és a dir, que dins aquesta Comissió, s'hauria de treballar, sota la seva presidència, elaborant aquests programes, establint les prioritats, precisament per una cosa que oportunament ha recordat el Sr. Jaén, i jo encara ampliaré recordant un element que ja he tret altres vegades en aquesta Cambra. Quan la responsabilitat és molt grossa, i en aquest cas ho és, quan el camp de treball és immens, i en aquest cas és quasi infinit, quan els recursos no arriben a les responsabilitats que tenim, és quan s'ha de fer una millor administració. El Sr. Jaén ha dit que no bastaria el pressupost de la Comunitat Autònoma, ni el de la Comu-

nitat Autònoma ni el de tot l'Estat Espanyol bastarien per donar resposta immediata a tot l'element patrimonial que té l'Església Catòlica a les Illes Balears i posar-lo en condicions òptimes de protecció i conservació.

Té aquest programa? No el té. Té cap ordre de prioritats? No en té cap. Ha parlat, ha reunit aquesta Comissió per debatre un programa seriós d'aquests tres anys que li queden com a Consellera? Ho pensa fer? Nosaltres pensam que no. Continuarem funcionant que si hi ha unes obres a Ciutadella, molt bé, hi varem estar d'acord durant la tramitació del pressupost, com estarem que es protegeixen elements. Però, alerta, si no hi ha programa, si no hi ha prioritats, no hi ha en definitiva justícia. Al mateix temps que podem protegir elements que podrien ser protegits d'aquí a deu anys exactament o quasi en les mateixes condicions, hi ha elements —jo he tret el cas dels fons arxivístics, concretament els del segle XVII, precisament per un tipus de tinta que destrueix els papers, això convé que ho sàpiga—, hi ha elements que no admeten demores, i si no hi ha programes i si no hi ha prioritats, és evident que no hi pot haver bona política.

Jo crec que haurem de deixar de preocupar-nos, recordem-ho una vegada més, per aquests elements de tipus espectacular i, fent un exercici d'humilitat, tots en podem aprendre, procurar treballar silenciosament, fer uns programes que potser no generin tanta fotografia com fins ara genera la Conselleria de Cultura, però que al final serem jutjats, no per l'àlbum de fotos que hàgim generat, que serà enterrat per les hemeroteques, n'he consultades moltes, i són plenes de personatges molt polítics, però oblidats, sinó per la labor de cara al futur que haurem fet. Com va dir el Sr. Fraga, que inspira en certa manera aquest Govern conservador, almanco des d'una certa distància, pensem més en les pròximes generacions que en les pròximes eleccions, perquè sobre tot quan es pensa només en les pròximes eleccions, se solen perdre.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Per contrarèplica té la paraula la Sra. Consellera de Cultura, Sra. M.ª Antònia Munar.

LA SRA. CONSELLERA D'EDUCACIÓ I CULTURA (M.ª Antònia Munar i Riutort):

Sr. Pons, del Reglament, se'n pot fer ús i abús, i vostè normalment, no en fa només ús. I de les fotografies, se n'ha de preocupar vostè, perquè jo surt a moltes i normalment molt bé, per tant no tenc per què preocupar-me'n.

Li he dit que hi ha unes bases en aquest conveni de col·laboració i li he dit quines basés eren. Li he anomenat una col·laboració tècnica i econòmica entre l'Església i nosaltres, unes propostes concretes en matèries d'arxius i biblioteques, en matèria de béns mobles i immobles, d'arqueologia i de museus, de difusió cultural, i una mostra d'aquesta bona col·laboració que es du a terme és aquesta gran mostra de Nostra Dona, la Mare de Déu que en aquest moment se celebra a la Llotja en col·laboració amb el Bisbat. Li he dit que tenia com a prioritat l'inventari dels béns de l'Església, però vostè no em vol escoltar, Sr. Pons, i també li he dit que hi ha, en aquests moments, moltes obres ja realitzades que va fer el meu antecessor en matèria de restauracions, i l'he anomenat la restauració de la Cartoixa, del convent de Santa Clara, de Campanet, de Ciutadella, Eivissa, però tampoc

vostè no ho vol escoltar això, i diu que aprofitam unes restauracions fetes per posar-les aquí dins. Què vol que faci? Que aquestes restauracions les esborrem de la nostra relació perquè vostè diu que no entren dins aquest conveni? Com ho pot saber, vostè, si hi entraven o no hi entraven? Que qualque membre resulta que no s'ha assabentat que això formà part del conveni? Què li puc dir? Hi ha unes obres realitzades i hi ha unes prioritats establertes. Que hi hagi qualcú que no se n'assabenti? Sap que n'hi ha de gent que no s'assabenta de les coses, Sr. Pons, però la realitat és una, aquestes restauracions són fetes, la col·laboració amb l'Església Catòlica existeix en aquest moment, i s'han dut endavant moltes restauracions, moltes exposicions i moltes publicacions, per tant existeix un ordre de prioritats, li he dit quin era, i en principi pensam que començarem per l'inventari dels béns de l'Església. No obstant això, creim que és molt important escoltar les comissions, i per tant, Sr. Pons ja que hem creat una Comissió Mixta, la deixaré parlar i si els seus criteris són els mateixos que els meus, i en aquest ordre de prioritats, seran aquets els que es duran endavant, i si no, no m'importarà en absolut modificar-los, perquè si hem de crear comissions per no escoltar-les ens podem estalviar temps i BOCAIB, que en aquests moments va molt atapeït i surt amb cert retard, i no serà necessari.

Moltíssimes gràcies.

II.—2)

EL SR. PRESIDENT:

Acabat el debat d'aquesta Interpel·lació, passam a la següent, registrada amb el nº 6/88 i presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa a la política comunicativa i de mitjans de comunicació del Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. Per fer la Interpel·lació, té la paraula el Portaveu del Grup Parlamentari mencionat, Sr. López i Casasnovas.

EL SR. LOPEZ I CASASNOVAS:

Sres. i Srs. Diputats.

Llegint una magnífica Ponència que es va presentar en el XXV aniversari d'Obra Cultural Balear, encontre de la cultura de les Illes Balears, Ponència sobre noves tecnologies, cultura i política de comunicació a les Illes Balears, amb perspectiva de futur, presentada per Miquel Cardell, hem trobat un punt de referència que em sembla que hauria d'emmarcar el debat que esperam que es pugui produir avui i a la propera sessió, amb les resolucions de la Moció subsegüent, respecte de la política comunicativa.

La cultura, avui, i en el nostre cas, açò és d'una urgència aclaparadora, només es pot entendre com un projecte on el terme modernització o actualització signifiqui alguna cosa més que spots publicitaris, alguna cosa més que spots de la colonització de la vida i la balearització de les idees. I és que, Sres. i Srs. Diputats, hi ha uns factors tècnics que han revolucionat el món de la comunicació, i si la nostra Comunitat Autònoma no els té en compte perdrem el tren de la modernitat. Deia un il·lustre representant del món de la cultura de les Illes Balears i dels Països Catalans, Josep M.ª Llompart, que mentre el tren de l'Estat anava impulsat, anava volant en avió, nosaltres avançavem en tartana, hem de tenir en compte, idò, que els factors tècnics que a nivell europeu s'han produït durant la darrera dècada, un augment espectacular de l'oferta televisiva i radiofònica, i per quines

raons? Per demanda social d'una oferta comunicativa plural diversificada quant a continguts i plantejaments, per expansió del mercat publicitari de les societats capitalistes que ha necessitat de més mitjans de comunicació de masses com a plataformes de projecció dels missatges damunt la societat, per perfeccionament de les tècniques d'emissió basades en la transmissió a través d'ones sobre la base d'una xarxa tècnica terrestre, per introducció de noves tecnologies de telecomunicacions, televisió per satèl·lit, televisió per cable. L'increment de canals de televisió i d'emissores de ràdio s'ha produït tant en l'oferta pública com en la privada, la tendència és que els pròxims anys encara s'incrementi molt més. Un informe presentat l'any 1983 per una comissió de la Comunitat Econòmica Europea al Parlament Europeu, indicava que a finals dels anys 80, i ja hi som, cada país europeu disposarà d'una mitjana de 30 canals per cable, 3 canals de televisió directa via satèl·lit i 3 canals tradicionals. Açò significarà en torn d'un milió o d'un milió i mig d'hores de transmissió anuals; l'any 88, el mes de febrer, a Europa hi havia 39 programes de televisió per satèl·lit i a l'Estat Espanyol se'n podrien captar en torn d'uns 10. A Bèlgica, a Canadà, a Suïssa, televisió per cable en més d'un 60%; de les localitats, els EE.UU., un 40%; projecte de televisió per cable en marxa a Barcelona, ja és una realitat a altres ciutats, a Elx per exemple, etc., etc. No insistirem en aquest punt perquè les tecnologies són com són, i la nostra feina és plantejar-les quant a la seva utilització des d'un punt de vida modern i polític.

Hi ha directrius que la Comunitat Autònoma hauria de tenir presents, les de la UNESCO, la Declaració de Mèxic, el famós informe *Moltes veus i un sol món*, un informe molt progressista, molt interessant, va merèixer al seu autor el Premi Nobel de la Pau l'any 1974 i el Premi Lenin, també de la Pau, l'any 1977, curiosa coincidència. Preocupa, idò, aquest tema, a tots els governs, a tots els Estats d'Europa, perquè a través seu, a través de la utilització correcta d'aquestes tecnologies, es poden conservar les identitats nacionals, la cultura europea es pot enfrontar a l'amenaça desidentificadora produïda per l'arribada massiva de productes americans, recordem per exemple les bones recomanacions que Jacques Lang va fer i la seva lluita quan era Ministre de Cultura a França.

Recordem que al Projecte de Llei de Televisió Privada recentment aprovat hi ha la voluntat de fomentar i enfortir les indústries àudio-visuals estatals i de la Comunitat Econòmica Europea. Recordem que la UNESCO ha propugnat, ha programat en diverses ocasions, durant aquesta dècada polítiques nacionals de comunicació i cultura enfront dels imperialismes culturals. Aquest debat té un abast universal. Idò bé, vegem com actua la Llei de la Televisió Privada recentment aprovada: un 40% de producció pròpia de països de la Comunitat Econòmica Europea, un 15% del titular de la concessió i un 55% de la programació en expressió originària espanyola. Açò ja obliga, obligaria a un Govern mínimament sensible en aquest tema, en el tema de la identitat nacional i cultural del poble que representa, a tenir una consideració especial sobre el tema.

Una de les principals propostes de la UNESCO, els darrers anys, ha estat també la creació d'un nou ordre mundial d'informació i comunicació. I a Europa, com funciona tot això? Des de fa uns deu anys es produeixen unes estratègies de desmantellament dels serveis públics de ràdio i televisió, a Itàlia, a França, però encara hi ha un predomini, amb l'ex-

cepció d'Itàlia, de les televisions públiques. L'any 1988, Any Europeu del Cinema i la Televisió, cinema i televisió, dos eixos de la producció, de la indústria àudio-visual d'avui en dia. No referiré totes les activitats realitzades o previstes des de l'Assemblea Parlamentària Europea. Moltíssimes jornades, resolucions, directrius expressades, però totes amb un objectiu: donar suport i posar remei al creixent enfonsament de l'àudio-visual europeu i posar èmfasi en la importància del cinema com a activitat artística i com a activitat econòmica. Es vol remarcar, d'aquesta manera, la necessitat de fer una producció europea autònoma capaç de resistir la competència americana. Recordem també la darrera directiva emanada de l'Informe Barsanti, que tenia com a objectiu possibilitar la lliure però ordenada circulació i intercanvi d'emissions televisives entre els països membres de la Comunitat Econòmica Europea, es propugna la compatibilitat entre la televisió pública i la privada, model televisiu europeu que parteix d'una política plantejada des de pluralisme i des d'un plantejament econòmicament mixt, d'un model mixt. La directiva regularia moltes coses, ara no és el moment de referir-les totes, però l'objectiu primordial, em plau reiterar-lo, és de potenciar i activar el mercat intern d'Europa respectant la identitat cultural de cadascun dels països.

A nivell d'Estat Espanyol, el mapa de la comunicació televisiva i radiofònica de l'Estat Espanyol es va dissenyant des de fa una partida d'anys. Amb la Llei de Regulació de la Televisió Privada ja ha adquirit uns perfils molt precisos. Pròximament, amb l'arribada de la televisió per satèl·lit i de les programacions per cable, encara pendents de regulació, s'acabarà de configurar el model de la comunicació que serà vigent al canvi de mil·leni. Ara com ara, la televisió estatal existent i la televisió privada que ha de venir, configuren un model de televisió fortament centralitzat, ben igual que succeeix en el terreny de la ràdio, i molt majoritàriament d'expressió castellana. Dels 5 canals convencionals que possiblement existiran d'aquí a pocs anys, tan sols és probable que n'hi hagi un que emeti parcialment en català, i a més a més en hores no gaire favorables. No cal ser profetes per poder preveure que les televisions privades, els canals per satèl·lit i les programacions per cable no ens arribaran en català. Per ventura en algun cas, de manera molt marginal, potser si que en podrien arribar algunes emissions, però amb l'arribada de totes aquestes noves ofertes de televisió, les opcions de televisió en català, ara ja minoritàries, encara quedaran en una situació més minoritzada que la que tenen actualment.

El Govern de l'Estat va fent el remodelatge de l'espai de comunicació estatal amb unes directrius fonamentals: Primer, el control de les xarxes comunicatives i la presència hegemònica del castellà en aquest nou paisatge informatiu i comunicatiu. Tenint en compte tots els elements assenyalats, es pot afirmar que el sistema televisiu d'abast estatal continuarà essent en el futur, ja ho ha estat amb molta eficàcia en el passat, un mitjà d'uniformització lingüística i cultural, de castellanització dels territoris no castellans de l'Estat. D'aquesta manera es podran aconseguir els objectius de substitució lingüística i cultural que l'Estat Espanyol ha pretès aconseguir d'ençà del 1715 amb més de 80 decrets regressius. Els únics correctius que qüestionen aquest model centralitzat i castellanitzador potser serien els canals autonòmics i les televisions locals. Si no s'estableixen d'immediat mesures correctores més enèrgiques, la llengua catalana tindrà, en el mapa lingüístic de l'any 2.000, una situació molt més marginal que

la que ja hi té avui en dia. Ara com ara, la dinàmica de creixement que es produeix en el món de la comunicació va en contra de la identitat cultural i lingüística de les Illes Balears. Les privades, els canals per satèl·lit i les programacions per cable no ens arribaran en català, amb la qual cosa d'aquí a deu anys el català als mitjans de comunicació de masses hi serà molt més minoritzat encara que ara mateix.

Tot açò avala la necessitat urgent de contrarestar aquest model televisiu centralitzat i castellanitzador. I quina és la política comunicativa de la Comunitat Autònoma, enfront a aquest panorama? Nosaltres creim, i hem analitzat ben bé les coses, que no té cap actuació, ni tan sols no sembla conscient de la problemàtica. No hi ha pitjor actuació que no fer res, no hi ha pitjor actuació. No han complert l'acord parlamentari d'establir un conveni de cooperació amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per tal de normalitzar la recepció de TV3; tan sols han llogat, sembla ser una freqüència radiofònica per crear una Ràdio Jove. N'han sol·licitat una de pròpia? No han plantejat, com a Govern Autònic, cap proposta de política comunicativa al Govern de l'Estat? Aquesta actitud de desinterès tan sols pot ser explicada en un doble sentit, o perquè estan d'acord amb la configuració d'aquest model comunicatiu centralitzat i en llengua castellana, i en el cas que estiguin d'acord que ho declarin obertament, o perquè veuen que la qüestió de la política comunicativa no té cap importància per a les Illes Balears. Com es pot creure que una Comunitat Autònoma com la nostra, que té una identitat lingüística i cultural diferenciada a la dominant a l'Estat, es pot despreocupar i desentendre del remodelatge del mapa de les comunicacions àudio-visuals? Com es pot compaginar aquesta acceptació passiva de la política comunicativa que es va establir a nivell d'Estat amb el mandat estatutari i amb la Llei de Normalització Lingüística que encomana als poders públics la normalització de la llengua també a televisió i ràdio? Igualment, com es pot compaginar la situació descrita amb els principis constitucionals que afirmen la pluralitat lingüística i cultural com a component d'una riquesa que caldrà protegir i preservar? Per quina raó, tots els Estats europeus poden considerar legítima la defensa de la identitat cultural europea enfront dels EE.UU. d'Amèrica, les nacions no castellanes de l'Estat Espanyol, en canvi, no poden fer, davant la llengua i la cultura que és hegemònica dins la seva societat i monopolitzadora d'aquest mateix Estat, una actuació contrarestatadora? Com pot ser —i acabo, Sr. President— que es consideri vàlid un model televisiu com el que configurarà prest l'Estat Espanyol, internament, hauria de ser, que és plural en llengua, cultura i societat. Tal volta aquesta conformització uniformitzadora d'àmbit estatal no contradigui la concepció constitucional de l'Estat com a Estat Autònic?

Pensant, idò, que seria bo que aquest Parlament es plantejés quina política hem de seguir en matèria de mitjans de comunicació, perquè el Govern té l'obligació, al nostre entendre, de dirigir aquesta política, no per fer dirigisme, Srs. Diputats, sinó senzillament per intervenir d'una manera activa i eficaç a configurar l'única garantia de futur que té la nostra Comunitat Autònoma, i és, no és altra que consolidar la nostra cultura a través dels canals de comunicació moderns que puguin assegurar la nostra identitat de poble.

Evidentment hi haurà resolucions, hi haurà mocions subsequents probablement a aquest debat, aquest debat queda obert, i esperam respostes. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Per contestar i per part del Govern, té la paraula el seu Vice-president Sr. Joan Huguet.

EL SR. VICE-PRESIDENT (Joan Huguet i Rotger):

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Em cregui que la meua intenció, fa uns moments, era sortir a aquesta tribuna amb les mans buides i dir-li: Sr. Casanovas, gràcies per la conferència que ens ha donat, i esperar les mocions que pugui presentar. Francament, és un dels casos en què no he acabat d'entendre el text de la Interpel·lació en tot el que vostè ha explicat aquí, en el qual hi ha moltes coses que podem compartir, però jo no he vist enlloc que hagi interpel·lat aquest Govern sobre la política comunicativa i de comunicacions, sinó que simplement ha expressat tota una filosofia sobre mitjans de comunicació, de noves tecnologies, cap on camina Europa, cap a la competitivitat d'ajuntar-se a Europa perquè la competència americana no arribi, cap a la llibertat i la pluralitat de les televisions privades, amb la qual cosa hi estam d'acord, en el foment de les televisions locals, que també hi estam d'acord, però poca cosa més li puc dir en aquest sentit, poca cosa més. El que si li vull dir és que aquest Govern té, o tenim, un estudi elaborat sobre la possibilitat de posar en marxa la Televisió Balear, la televisió autònoma, però que no l'hem duit endavant pel cost que suposa i perquè consideram que hi ha altres prioritats a haver d'assumir abans de posar en marxa una televisió autònoma, en la qual creim, i anunciï aquí que no hem renunciat ni a la possibilitat ni al projecte. Si vostè, abans de començar la Interpel·lació, que jo, amb tots els respectes li dic que no em sent interpel·lat, en absolut no m'he sentit interpel·lat o el Govern no s'ha sentit interpel·lat, a una resolució posa que el Govern de la Comunitat Autònoma posi en marxa la televisió autonòmica mitjançant crèdit extraordinari, vengui, televisió autonòmica. Nosaltres no renunciem a aquest projecte, no renunciem ni tan sols que sorgeixin televisions privades; no solament això, sinó que a la Llei de Televisió Privada, aprovada al Parlament Nacional, vostè sap que el nostre Grup ha presentat un recurs perquè no ens agrada, perquè consideram que la llei és un embut de boca ampla, però que sortiran molt estrets els qui puguin tenir la concessió de televisió privada.

És que no sé cap on ha volgut anar. No sé clarament quina és aquesta política comunicativa amb què vostè volia interpel·lar el Govern, perquè les interpel·lacions, l'article 150 diu: «versaran sobre els motius i els propòsits de la conducta del Govern de la Comunitat Autònoma en qüestions de política general, bé del Govern de la Comunitat Autònoma o bé d'alguna Conselleria». Vostè no ha fet referència a res d'açò, sinó que ha fet referència al que li he dit, a tota una conferència sobre comunicació, de noves tecnologies, de nous mitjans, de cinema, televisió, producció pròpia, si el 40% de producció estrangera, si el 15% de pròpia, si el 5% de no sé què, bé, molt bé, encantats i agraïts per la seva informació, i esperem que quan presenti les mocions tinguem aquest debat.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Srs. Portaveus que volen intervenir?

Per part del Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Diputat Sr. Moll.

EL SR. MOLL I MARQUES:

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Un escriptor, un humorista, Enrique Jardiel Poncela, va escriure una vegada un llibre que es titulava, cosa semblant, no ho tenc exacte, però em sembla que era més o manco així *¿Acaso hubo alguna vez 10.000 vírgenes?* Estic content de no haver tret jo el tema de la virginitat, avui, ja ha sortit, però efectivament el tema d'aquesta Interpel·lació que tenim ara és bastant semblant. «Acaso hubo alguna vez» una política comunicativa i de mitjans de comunicació d'aquest Govern? El Sr. López i Casanovas ja ho ha dit, la nostra impressió és la mateixa, creim que no hi ha tal política comunicativa i de mitjans de comunicació.

De totes maneres, jo estic d'acord, sense que serveixi de precedent, amb el que ha dit el Sr. Huguet. Jo crec que el Sr. López i Casanovas, avui, li ha facilitat molt les coses al Govern, li ha facilitat massa les coses. Jo crec que hauria estat interessant que l'autor de la Interpel·lació hagués plantejat el tema de quina ha de ser o quina creim, o quina creu ell, en aquest cas, que ha de ser la política comunicativa i de mitjans de comunicació del Govern per constatar que no coincideix amb la seva i, quasi estic per assegurar que tampoc amb la nostra. Però clar, això realment ha succeït poc, quan ja s'havia encès el llum vermell ha començat, però ja era un poc tard.

Jo intentaré, en el poc temps que tenc, centrar el tema, perquè efectivament jo crec que no hi ha tal política —no en tenim notícia, en qualsevol cas— i per tant interpel·lam el Govern sobre una cosa inexistente, a no ser que considerem que la no política també és una política, i, en aquest cas, efectivament, es podria interpel·lar el Govern sobre per què no té una política de comunicació.

Jo crec que hi ha un motiu evident de per què el Govern no té una política de comunicació, perquè el Govern de la Comunitat Autònoma, el Govern que tenim actualment de la Comunitat Autònoma, només entén la política de mitjans de comunicació com a política de maneig d'instruments de propaganda, i si no es poden utilitzar els mitjans de comunicació com a instruments de propaganda, no li interessa en absolut, a aquest Govern, la política de mitjans de comunicació. I això no ho dic gratuïtament o intent no dir-ho gratuïtament, això és dedueix de l'actitud que ha manifestat repetidament —perquè aquest tema no és nou en aquest Parlament— el Govern, sempre que hem parlat de mitjans de comunicació, i les proves són abundants.

En el tema de la televisió, dia 22 de març del 1984, ja fa més de quatre anys, hi va haver una proposició no de llei demanant un conveni per poder rebre TV3 a les Illes Balears. El Grup d'AP, o Coalició Popular, en aquell moment, va votar en contra. En canvi, com ha recordat el Sr. Huguet, feien en aquells moments un estudi de viabilitat del Tercer Canal Balear, aquest adjectiu tan interessant que valdria la pena analitzar qualche dia, perquè és clar, el Tercer Canal Balear hauria estat l'instrument de propaganda com ho és TV3 de Catalunya per al Sr. Pujol, que quedí clar, per al Govern Balear. Dia 28 de març del 84, el Diputat Sr. Josep Alfonso va presentar una pregunta sobre d'on s'havia tret un milió de pessetes, que s'havia pagat per fer aquest estudi de viabilitat, i se suposa que la resta es va pagar més tard, encara que no n'hem sabut res més, i que s'ha de suposar, per tant, i ho acaba de confirmar indirectament el Sr. Huguet, que aquest estudi va demostrar que el tema del Tercer Canal

era inviable econòmicament, des d'aquell moment el Govern va perdre tot l'interès per tot el que feia referència a la televisió, i la prova és que dia 16 d'octubre del 85, quan vàrem debatre una proposició no de llei del Grup SOCIALISTA demanant un conveni amb la TVE per ampliar la programació del programa regional, el Sr. Cañellas va dir que estava disposat a acceptar la resolució que es proposava perquè estam convençuts, va dir ell, que aquest conveni no serà possible, estam convençuts, va dir ell, que aquest conveni no serà possible, estam convençuts que aquest conveni no es produirà, deia el Sr. Cañellas, perquè RTVE no té la voluntat de fer-lo.

Es evident que amb aquest entusiasme negociador, no es podia arribar a cap resultat positiu, això és ben clar, però, per altra banda, l'única conclusió lògica possible d'aquesta actitud és que si ells, els senyors d'AP o de Coalició Popular en aquell moment, haguessin cregut que el conveni era possible, que el conveni s'havia de produir, no haurien acceptat, no haurien votat a favor del mandat que el Parlament es donava. Repetesc, és l'única conclusió lògica possible.

Quant a la ràdio, també vàrem tenir ja una interpellació del mateix Grup que la formula avui sobre mitjans de comunicació, i dia 30 d'octubre del 84, els senyors de Coalició Popular varen votar a favor de tot el que es va aprovar perquè si no hi haguessin votat, no s'hauria aprovat, això s'ha de reconèixer, però no varen fer absolutament res del que es va aprovar i entre altres coses se'ls demanava, i varen dir que sí que ho farien, un estudi de viabilitat d'una emissora de ràdio de titularitat de la Comunitat Autònoma, no ho vàrem fer. Han firmat un conveni amb Ràdiocadena. Ràdiocadena ha complert els compromisos que va contreure dins aquest conveni, qui no els ha complert ha estat la Comunitat Autònoma. Ràdiocadena ha fet noves instal·lacions, ha comprat una unitat mòbil, ha comprat estudis nous, però el Govern no ha fet res.

Subvencions de ràdio en català? Jo crec que hi ha molt poca notícia del que s'hagi pogut fer en aquest tema —no hi ha constància per part nostra, en qualsevol cas—, i el que sí s'ha fet han estat programes de títols —el contingut he de reconèixer que no el conec— tan genials com *Lucièrnagas* y *Libélulas*, era el títol d'una emissió finançada pel Govern, *Línea 3*, i ara bé, ara ens fan *Ràdio Jove*, que supòs que, a força de jove, arribarà a ser més interessant. Això són espais pagats, no és una subvenció a ràdio en català, i a la premsa, a part dels talons famosos a la Premsa Forana, no tenim tampoc constància que s'hagi fet altra cosa.

En resum, som davant el triomf de la no política i a mi, realment, només em falta esperar quines podran ser les mocions que presentaran els senyors del PSM.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Grup Parlamentari AP-PL, té la paraula el Diputat Sr. Jaén Palacios.

EL SR. JAEN I PALACIOS:

Sr. Presidente, Sr. Vice-presidente del Gobierno, señor conferenciante, Sras. y Sres. Diputados.

Yo creía que en esta Interpelación, el interpelante pondría cuestiones de medios de comunicación, es decir, que no nos ilustraría con cuestiones que no venían al caso y sí se detendría, como lo ha hecho, de manera apresurada por el semáforo rojo, en otras cuestiones. Yo creía que en esta

ocasión podríamos hablar de prensa, de libros, a pesar de que el Estado, como ustedes saben, a tenor del artículo 149, tiene la competencia exclusiva en materia de propiedad intelectual, creía que hablaríamos de cine, de teatro, porque uno viene aquí preparado para estas cosas cuando se habla de una Interpelación de medios de comunicación, que ese es el contenido, de acuerdo con la Constitución, con las materias de cultura, cuando se habla de estas cosas.

Yo creo que no es el momento de hablar de televisión privada, ni de la Ley Orgánica de Telecomunicaciones, ni de la televisión por satélite, ni de Canal 10, que es una televisión por satélite, de un satélite Sr. Calviño, de un gobierno, de un planeta, del planeta gobierno. No es el momento de estas cosas, y en consecuencia nosotros pasaremos por alto y esperaremos que cuando llegue su momento, la Moción, sea más concreta y podamos debatir en profundidad esos asuntos.

El Sr. Moll, como es natural, aprovecha el turno para apretar al Gobierno, cuestión propia, por otra parte, de la oposición, en eso estamos de acuerdo, pero en fin, a mi me hubiese gustado que expusiese aquí cuál era la política que tiene su Grupo Parlamentario, porque desde luego ustedes que han bebido de las fuentes Gramscianas, debo reconocer que si siguen por ahí estarán por el dirigismo, por el intervencionismo, como se manifiesta en la Ley de Televisión Privada, estarán por utilizar el uso de los medios de comunicación del Estado, disfrutarlos y gozarlos en beneficio del propio partido, porque eso es lo que está en todos los medios de comunicación que no son estatales.

Y una referencia, para terminar, en concreto, sobre Radiocadena. Hay un convenio suscrito con Radiocadena, ese convenio tenía unos términos y resulta que efectivamente Radiocadena ha cumplido, pero es que ha cumplido tarde, ha cumplido con cinco años, prácticamente, de retraso, y eso no es cumplir el convenio. Entonces nosotros entendemos que las obligaciones que el Gobierno tuvo en su momento quedaban estipuladas en los términos exactos que el convenio recogía. Si no se han cumplido por parte de Radiocadena, el Gobierno tampoco se tiene que sentir vinculado al cumplimiento si no se hizo en el plazo, repito, que había.

Espero que haya alguna referencia a cuestiones de televisión regional, y como espero que la Moción, como decía antes, vendrá en su momento procesal y en el ítem parlamentario oportuno, pues ya hablaremos de la cuestión.

Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENTE:

Té la paraula el Diputat Sr. Lòpez i Casasnovas.

EL SR. LOPEZ I CASASNOVAS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Primera constatació que acabo de fer després de sentir les intervencions dels il·lustres parlamentaris que m'han precedit: No tenir política és una política. Per tant, aquesta Comunitat Autònoma no té política comunicativa, no té política en matèria de mitjans de comunicació, per tant vet aquí la política liberal conservadora. Jo potser som molt ingenu, massa, perquè pens en la racionalitat i en la capacitat d'entendre, de plantejar debats seriosos en aquesta Cambra, tot i que quinze minuts no donen per massa, i pensava que una interpellació havia de servir, primerament per fixar l'estat de la qüestió, i per això he parlat del que succeeix a Europa,

del que succeeix a Espanya i volia saber què succeïa a la Comunitat Autònoma. Aleshores la resposta ha estat: vostè no ens ha interpellat d'una manera directa del que vostès pensen fer, escolti, jo som el Grup interpellant, no som el Grup que he de fer la política de mitjans de comunicació, però no es preocupin que les resolucions, la Moció subsegüent, ja està ben pensada i ja l'exposarem al seu moment.

Una cosa és molt clara, o jugam o quedam al marge, o agafam el tren de la modernitat o quedam defora. I quina opció fa, aquest Govern? Cap ni una. Cap ni una, és a dir, queda defora i perdrem el tren de la modernitat, perquè açò, en definitiva, sembla que és el que volem. Nosaltres volem fer que el tema de mitjans de comunicació moderns sigui el tema fonamental de la política cultural d'aquesta Comunitat Autònoma, i ara no ho és, i està molt bé que rallem d'arxius i de biblioteques, és important conservar el patrimoni, però si a més a més no som capaços de difondre aquest patrimoni, de posar-lo a l'abast de totes les classes populars, i açò només ho farem a través de canals moderns de comunicació, perdrem gairebé el temps.

Sr. President, jo demanaria que en aquest Parlament, igual que fan a altres Parlaments, hi hagués conferències, de tant en tant hi hagués conferències i que hi assistíssim els il·lustres Diputats d'aquesta Cambra, i un cicle que jo proposo ara mateix seria aquest, precisament, dels mitjans de comunicació actuals. Una situació com la nostra en aquesta matèria ja no pot ser pitjor. Podria ser pitjor, encara podria ploure i espatllar els repetidors de TV3, i no ho dic jo, ho diu també Miquel Cardell, que té molta raó quan diu això.

Mirin, avui mateix, avui mateix l'Audiència Nacional d'Espanya treu una sentència que obliga el circuit català de TVE a emetre notícies en castellà. Quina serà l'actuació del Govern de les Illes Balears al respecte? Jo anunciï que des d'aquesta Cambra que el Grup PSM-EEM ha dirigit una carta a Presidència d'aquest Govern, insta aquest Govern que interposi recurs d'apel·lació davant l'Audiència Nacional perquè açò és un atac realment imperdonable a l'existència de co-oficialitat en aquestes illes i en els altres territoris de llengua catalana. Es produeixen moltes coses i la passivitat és no fer res, no fer res. La llei que regula la televisió privada remet la possibilitat d'uns espais comunicatius en llengua catalana a un pla tècnic de televisió que delimiti zones geogràfiques. Ha fet el Govern de la Comunitat Autònoma la petició que les zones geogràfiques s'estableixin en bases a àrees lingüístiques dins l'Estat Espanyol? Ho ha fet? Després hi ha hagut l'aprovació de la Llei d'Ordenació de Telecomunicacions, on, ràpidament, la Generalitat de Catalunya ha aprofitat la competència que té per repartir les bandes de freqüència que permetin que les emissores locals, aquestes que fan un gran servei a la democràcia i al pluralisme i a la defensa de la nostra identitat, tinguin legalització immediata; entre les bandes 107 i 108, trobaran aquestes emissores a partir d'aquí a uns dies. I la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, quina política té en matèria d'emissores locals? Quina política té? Ha pensat mai que era important crear, com han creat altres Comunitats Autònomes, una emissora autonòmica? Per cert, també seria interessant veure si és viable o no és viable un tercer canal autonòmic de televisió. I si no és viable, hi ha fórmules molt interessants per establir convenis amb altres ens de ràdio-televisió autonòmics, de manera que tot açò es pugui fer possible.

I hem de reconèixer el paper de les emissores de televi-

sió locals, i hem de parlar de la necessitat de major dotació humana, econòmica i tècnica en el nostre ens de ràdio i televisió, i tot açò, Sres. i Srs. Diputats, vol dir tenir una política en matèria de mitjans de comunicació, i per tant la primera resolució que nosaltres presentarem serà que aquest Parlament reconegui que avui en dia no hi ha política possible ni cultural ni autonòmica si no es compta amb uns mitjans de comunicació, mai no es pot actuar d'esquena a ells, i manco encara oblidar que existeixen.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Vice-president del Govern, Sr. Huguet.

EL SR. VICE-PRESIDENT (Joan Huguet i Rotger):

Gràcies, Sr. President.

Sr. Portaveu de l'EEM-PSM, no se sulfuri. Ara ens hem entès, vostè vol que el Govern de la Comunitat Autònoma dirigeixi la seva política de comunicació i de mitjans de comunicació per influir sobre l'expansió dels temes culturals propis de les nostres illes i de la nostra llengua. Ara ens hem entès. Açò és el que havia d'haver dit tot d'una.

Miri, em cregui, mal de fer és a una societat balear, que per nombre d'habitants és la societat que té o el poble que té més mitjans de comunicació, sis diaris surten cada matí en aquestes illes, sis diaris, setze emissores de ràdio, si no vaig equivocat, hi ha en aquestes illes, i tant els diaris com les ràdios exerceixen lliurement la funció de formar i d'informar. Si aquí demanam que el Govern de la Comunitat Autònoma munti els seus mitjans de comunicació, que es demani clarament. El que aquest Govern no farà és influir els mitjans de comunicació actuals en un sentit o un altre. El que pot fer aquest Govern, i ho fa, i la Generalitat de Catalunya ho fa mitjançant un decret, és establir ajudes econòmiques a aquells mitjans que es distingeixin per un foment de la nostra cultura i de la nostra llengua, però que ho facin lliurement, no podem imposar-ho a ningú, i aquest Govern no ho vol fer. I així es resumeix la seva política amb la nostra, així de senzill. Nosaltres estam a favor del pluralisme informatiu, estem a favor que com més mitjans de comunicació hi hagi, més llibertat tendran els nostres ciutadans per elegir els canals de televisió que vulguin, comprar la premsa que vulguin, elegir la ràdio que vulguin.

No hem estat mai en contra de TV3, no hem amenaçat mai, nosaltres, d'anar a clausurar repetidors, açò ho han fet altres, nosaltres no ho hem fet, primer de tot perquè tampoc no hi ha la competència, però sí que vam dir que no hi havia cap inconvenient que es rebés, i estam a favor de les emissores locals, i tant, que hi estam a favor. Per tant, jo torn a dir una vegada més: esperem a veure quina serà la Moció que vendrà aquí, que vostè anuncia sense haver sentit ningú. La qual cosa vol dir que ja té les idees prefixades del que vol i com ho vol, i ho ha dit a la primera intervenció, les quatre primeres paraules que trobarem al Diari de Sessions seran aquestes: «Som davant una Interpel·lació que és el començament d'un debat que continuarà amb les mocions que presentarem», i després vostè continua aquesta intervenció seva o conferència, el que sigui, la qual cosa li agraeisc, vull dir que jo no he dit amb caràcter pejoratiu, em cregui, vostè em coneix i sap que no ho he dit en aquest sentit, però no hem parlat de quina era la política comunicativa i de mitjans de comunicació.

Al que ha fet referència un altre Portaveu, no hi vull

entrar. O sigui ens carregam Televisió Catalana perquè és una televisió que dona suport a Jordi Pujol. A TVE, tots sants. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Acabam amb aquest debat el punt II de l'Ordre del Dia d'avui, i abans d'entrar al punt III suspenem aquesta Sessió per 15 minuts.

III.—1)

EL SR. PRESIDENT:

Sres. i Srs. Diputats, recomença la Sessió. Passam al punt III de l'Ordre del Dia, relatiu a Proposicions no de Llei. Començam per la registrada amb el n.º 450/88, presentada pel Grup Parlamentari CDS, relativa a la delimitació de les zones marítimo-terrestres.

Per a la defensa d'aquesta Proposició no de Llei, pel Grup Parlamentari CDS té la paraula el Diputat Sr. Ricci.

EL SR. RICCI I FEBRER:

Sr. President, li agrairia que procedís a la lectura de la Proposta no de Llei.

EL SR. PRESIDENT:

El Sr. Secretari procedirà a fer lectura de la Proposició no de Llei.

EL SR. SECRETARI PRIMER:

El Parlament de les Illes Balears, conscient de les greus conseqüències que podrien produir-se sobre l'ordenació del territori i el planejament urbanístic si existien alteracions voluntàries o intencionades a les fites que delimiten la zona marítimo-terrestre, insta el Govern de l'Estat, sota la incumbència del qual recauen les competències en la matèria que estableixi especial cura i vigilància de les mateixes, i procedeixi a la comprovació i al replantejament, si així pertoca, d'aquelles que hagin estat modificades, amb especial esment a aquelles que són confinants amb terrenys susceptibles d'urbanització.

EL SR. RICCI I FEBRER:

Gràcies Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

La Proposició no de Llei del Grup Parlamentari del CDS sotmet a la vostra consideració, a opció de la Cambra, que el Govern de la Comunitat Autònoma prengui mesures serioses davant un fenomen que podria constituir uns dels més greus atemptats contra uns béns de domini públic, és a dir, un delictes de caràcter social.

La mateixa Constitució, a l'article 132.2, consagra el caràcter de domini públic i estatal de la zona marítimo-terrestre i de les platges, la delimitació de la zona marítimo-terrestre, mitjançant les fites o mollons corresponents, suposa un acte de delimitació entre el domini públic, la propietat pública, i la propietat privada. Amb massa freqüència, s'alteren impunement, i en aquest cas, qualsevol freqüència és massa, qualsevol freqüència és excessiva. Açò, com saben perfectament els Srs. Diputats, és un delictes penal però l'excessiva facilitat amb què es pot produir obliga els poders públics, ens obliga a nosaltres com a parlamentaris, obliga el Parlament de les Illes Balears a afegir una específica vigilància i atenció.

La pressió urbanística sobre la costa, i ho hem dit molt aquests dies, és molt gran, tal com recalçàvem un dia darrera l'altre els diferents Grups Parlamentaris en el recent Debat sobre Ordenació Territorial, i aquesta pressió molt sovint ultrapassa els límits legals, que són físicament presents en forma d'aquests petits i fràgils mollons o fites que tots coneixem. Gràcies.

Es normal la desaparició dels mollons o de les fites per enderrocs, per rierades, etc., però és ben cert que també existeix l'obligació de reposar-los, i no ho feim. El perill no és aquest, sinó les alteracions voluntàries o involuntàries de les fites, les denúncies que per alteracions de fites són nombroses i, evidentment, la vulneració de la normativa no és penalitzada amb el rigor i la publicitat que la gravetat mereix.

Per parlar de casos concrets, podem esmentar les denúncies efectuades per particulars i entitats ciutadanes al municipi de Deià, a Mallorca, on s'han produït moviments, suposadament per particulars, amb la indubtable intenció d'emplaçar construccions dins la zona marítimo-terrestre. A Alcúdia, hauria de revisar-se la badia quasi totalment. Hi ha denúncies comprovades pels serveis corresponents que les fites es troben dins finques particulars i fins a 12 metres, o sigui que en realitat s'han envaït 12 metres lineals de propietat pública considerables dins la costa. Una situació semblant existeix a Cala Jondal, en el terme municipal de Sant Josep d'Eivissa, així com al Caló de..... A Menorca, hem pogut detectar casos al municipi del Mercadal, a la platja de s'Arenal, etc., etc. Això per parlar només de casos denunciats, jo dic casos denunciats i no dic que vagin més enllà, i comprovats, alguns. les situacions simplement sospitoses es multipliquen no sabem fins a quin punt.

D'altra banda, ha desaparegut més d'un 30% d'aquests mollons o fites, a les Illes Balears. Es molt greu, més d'un 30% ja no hi són, i ningú no els ha reposats, segons estimacions de fonts oficials, així que no ho deim nosaltres, fonts oficials que reconeixen que ja no hi són. Consentir-ho és deixar oberta la primera porta perquè les construccions puguin ser certament abusives en la seva situació.

No és exagerat, en conseqüència, afirmar que cal que la Demarcació de Costes desenvolupi un pla general i sistemàtic de reposició de fites, que ha de ser especialment, i a açò voldria que hi paràs molta atenció el Govern, especialment urgent i intens en aquelles zones que resulten confinants amb terrenys susceptibles d'edificacions a curt termini, justament aquí és on hauria de tenir una atenció especial.

Sobre el litoral i les nostres illes hi ha un permanent conflicte competencial entre l'Estat i la Comunitat Autònoma. Efectivament, mentre l'Administració Central exerceix la competència jurídica sobre la costa, el nostre Estatut reconeix a la Comunitat Autònoma competència exclusiva sobre l'ordenació, ordenació urbanística, s'entén el litoral. No podem consentir que aquest conflicte competencial faci possible la tolerància davant l'abús, és segur que els mecanismes de coordinació no funcionen com tocaria. Per altra banda, és evident que els sistemes de materials de..... son primitius i obsolets. Avui en dia existeixen diverses tècniques que garanteixen precisió mil·limètrica i sistemes molt més segurs que els implantats fins avui, però aquesta és una responsabilitat que no afecta el Govern que aquest Parlament controla, i des de les instàncies corresponents, el CDS planteja millores i alternatives a la tramitació de la nova Llei de Costes en aquest sentit, però sí que és responsabilitat d'aquest

Govern exigir de l'Administració de l'Estat l'exercici de les seves competències dins l'àmbit de la nostra Comunitat per al bé de tots. Açò és, en definitiva, el que demanem i esperem que tota la Cambra li doni suport, i amb el seu beneplàcit ho puguem controlar millor.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Srs. Portaveus que volen intervenir? Per part del Grup Parlamentari PSM-EEM, té la paraula el Diputat Sr. Mayol.

EL SR. MAYOL I SERRA:

Gràcies, Sr. President. Faré una intervenció breu per anunciar el suport del nostre Grup a aquesta Proposició no de Llei del CDS, en el sentit que efectivament pensam que és un problema que pot ser preocupant, no tant per la incidència en ordenació territorial o planejament urbanístic, sinó per l'expoli de la propietat pública que suposa el canvi d'aquestes fites, però també voldriem suggerir que l'existent servei de ports i litorals de la Comunitat Autònoma prengüés nota del problema i recordar que tots els agents de l'autoritat, qualsevol que sigui la seva dependència, poden actuar en defensa de la legalitat, de manera que agents municipals o agents autonòmics poden actuar en defensa de la situació de les fites, i crec que hauria de ser una prioritat, perquè moure una fita pot representar, en terrenys urbanitzables o urbans, vertaderament milions, és un robatori a tota la Comunitat i pensam que la urgència d'una actuació ha de ser decidida per part de tots.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Grup Parlamentari UM, té la paraula el Portaveu Sr. Pasqual.

EL SR. PASQUAL I AMOROS:

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Poca cosa cal que discutir en aquesta Proposició no de Llei, i senzillament dir que la votarem afirmativament, i també cridar l'atenció sobre el que ha dit el Sr. Mayol, que els agents de disciplina urbanística, concretament, poden, haurien de denunciar davant la Prefectura de Costes, davant l'Administració Central, quan es trobin amb casos que s'han llevat fites o en casos similars. Votarem que sí.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Diputat Sr. Carbonero.

EL SR. CARBONERO I MALBERTI:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Nosaltres també, per manifestar el nostre suport a la Proposició no de Llei del Grup CDS i per fixar la posició davant aquesta proposició, dir que existeix evidentment una preocupació per a aquest tema, una preocupació per la problemàtica d'abús damunt el domini públic, no només per la problemàtica que reflecteix aquesta Proposició no de Llei que vostès han presentat, sinó també per altres tipus d'abusos, com pot ser el tancament de camins públics, l'ocupació del domini públic per usos temporals o definitius, en definitiva per totes aquelles utilitzacions del domini públic que signifiquin la seva privatització.

Pel que fa referència a les fites, existeix una problemàtica que depèn també físicament de la seva grandària i de la seva ubicació, de la seva col·locació. Nosaltres ens hem preocupat per aquest assumpte, hem demanat quines eren les perspectives de futur respecte de la delimitació i de la situació d'aquestes fites, aquestes desaparicions que, com molt bé ha dit vostè, existeixen, i en principi pareix que a part de la reposició que es pugui fer, es té la intenció de fer aquesta reposició amb fites d'altres tipus, amb fites que realment siguin més difícils de llevar o que més difícilment puguin desaparèixer per causes naturals.

En qualsevol cas, fent referència a una expressió del Sr. Ricci, que existeix tolerància davant l'abús, a mi m'agradaria matisar una mica aquesta expressió, que si no es matisa podria significar o es podria entendre que existeix una indisciplina absolutament generalitzada i no es fa res, que no hi cap tipus de mesura en contra d'aquesta situació. Un Diputat del nostre partit, un company d'Eivissa, al Congrés de Diputats de Madrid, va fer una pregunta en aquest sentit al Govern, i d'aquesta pregunta li llegiré la contestació perquè sembla clarificadora respecte d'aquesta expressió que el Sr. Ricci ha emprat. «La Demarcació de Costes a Balears ha tramitat o iniciat durant l'any 1987 un total de 1.167 expedients sancionadors per ocupacions abusives de la zona de domini públic marítim, dels quals 275 corresponen a l'illa de Mallorca, 281 a Menorca, i 611 a Eivissa i Formentera». En qualsevol cas, manifestar que compartim la preocupació, que ens sembla oportuna la Proposició no de Llei que es fa, i que votarem afirmativament.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Grup Parlamentari AP-PL, té la paraula el seu Portaveu Sr. González i Ortea.

EL SR. GONZALEZ I ORTEA:

Gracias, Sr. Presidente.

Voy a ser muy breve, aunque salga aquí provisto de un libro muy gordo, pero voy a ser muy breve. Simplemente, resulta efectivamente más cómodo hablar desde aquí que desde el escaño, sobre todo con un libro tan gordo.

Nosotros también vamos a apoyar esta Proposición del Grupo Centrista, pero queríamos hacer, efectivamente, algunas matizaciones. La primera de las matizaciones, y por eso he sacado este libro, es que la zona marítimo-terrestre adolece quizá de un problema que es una definición ligeramente imprecisa, es una definición que concretamente dice que «es el espacio de las costas o fronteras marítimas del territorio español que baña el mar en su flujo y reflujo, en donde sean sensibles las mareas», lo cual es el primer tema de discusión, porque las mareas son sensibles en casi todas partes, lo que en unas con mayor entidad y en otras con menos, «y las mayores olas en los temporales ordinarios en donde no lo sean», que es el caso que normalmente se aplica aquí. Esto es lo que decía la Ley de Costas del año 69 de la zona marítimo-terrestre. La verdad es que cuando esta Ley de Costas se aprobó, la Demarcación de Baleares de Costas ya había hecho la delimitación de toda la costa, es decir que ya estaban puestos todos, absolutamente todos los hitos, y estaban puestos en virtud de una definición parecida de la zona marítimo-terrestre, pero ligeramente más exigente, puesto que hablaba de las mayores olas de cualquier temporal, no de

los temporales ordinarios, sino de cualquier temporal, es decir, que se podían atender o buscar temporales que alguien recordara en los que las olas de mayor dimensión habían llegado más lejos que en un temporal ordinario. Esta nueva definición creo que es la que recoge el Proyecto de Ley de Costas que en este momento se debate a nivel nacional, es decir, que se vuelve a la definición más difícil o más dura, digamos, de la zona marítimo-terrestre. Sin embargo, en Baleares, como quiera que cuando salió la definición de la Ley de Costas ya estaba hecha toda la delimitación, esta delimitación es la más exigente. Por consiguiente hay una delimitación francamente exigente.

La segunda cuestión que quería decir es que me consta que se viene revisando con cierta periodicidad, no solamente cuando hay estas denuncias, desde luego, de particulares, sino que muchas veces estas revisiones se hacen de oficio cuando efectivamente se puede sospechar que en alguna zona concreta los hitos resultan movidos o dañados, cosa que también pasa con cierta frecuencia. Sin embargo hay que decir que, claro, la costa balear es extensísima, son 1.200 y pico de kilómetros, si no recuerdo mal, y creo que la media de colocación de los hitos es de 30 metros, es decir, que prácticamente hay 40.000 hitos que señalan, o que debe haber 40.000 hitos que señalan la zona marítimo-terrestre. Eso supone, lógicamente, una dificultad bastante seria de mantenimiento en perfectas condiciones de esos hitos.

Y finalmente, hay otra cuestión que ya apuntado el Sr. Carbonero, que efectivamente los hitos que se venían poniendo o se venían utilizando eran hitos de muy escasa entidad, eran hitos muy pequeños, que son la mayoría de los que hay. Creo que después se aumentó la cimentación y que en este momento los hitos que se venían colocando tenían una cimentación bastante más difícil de mover, y, efectivamente, también tenía entendido que iban a cambiar, que iban a poner un tipo de hitos de muchísima más entidad, mucho más visibles, y por consiguiente mucho más difícilmente móviles. Bien, de todas maneras quiero, por consiguiente, dejar constancia de que creo que se ha hecho una buena labor en Baleares en esto de los hitos de la zona marítimo-terrestre, se ha hecho y se sigue haciendo, creo, una buena labor, es justo reconocerlo, y yo quiero decirlo aquí, pero, bueno, lo que abunda no sobra, creo que el consejo, la recomendación, la preocupación, la expresión de la preocupación de la Cámara es buena, y que, además, tiene un matiz, a mi juicio decisivo, la Proposición no de Ley que nos presenta el Grupo Centrista, y es que se concreta muchísimo a pedir una especial atención a los suelos urbanizables y una especial atención a la picaresca. En ese sentido creo que es una satisfacción que esté toda la Cámara de acuerdo.

Nada más. Muchas Gracias.

EL SR. PRESIDENTE:

Acabat el debat, procedeix, idò, passar a la votació. Sr. Ricci, tothom ha estat d'acord, o sia, no ha de replicar a ningú.

Si.

EL SR. RICCI I FEBRER:

Sr. President, només puntualitzar dos detalls, és un minut.

EL SR. PRESIDENTE:

Bé, és que usam aquí els torns de rèplica amb una facilitat... Jo crec que no hi ha rèplica, tothom ha dit que vostè ho ha fet molt bé, què més vol? No, pot usar el minut ja que hi és, usi el minut.

EL SR. RICCI I FEBRER:

Molt agraït, en principi, a tots els partits polítics que donen suport a la idea, això és indiscutible. Jo només volia fer unes petites puntualitzacions quant al Sr. Mayol, que és problema de voluntat dels qui manen el que es faci el que vostè es diu. Quant al Sr. González Ortea, la realitat és que nosaltres no dubtam de la feina de l'Administració, però a pesar de tot no oblidem que, insistim, un 30% de mollons no hi són. I en definitiva, una vegada més, molt agraït.

EL SR. PRESIDENTE:

Passam a la votació, i aquesta Presidència demana a les Sres. i Srs. Diputats que votin a favor si es volen posar drets. Moltes gràcies.

En contra?

Abstencions?

Queda aprovada la Proposició no de Llei per unanimitat de la Cambra.

III.—2)

Passam a debatre la Proposició no de Llei registrada amb el nº 28/88, presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, relativa al Projecte de Llei de Planta Demarcació Judicial. Per fer la defensa d'aquesta Proposició no de Llei, té la paraula el Portaveu del Grup, Sr. López i Casasnovas.

EL SR. LOPEZ I CASASNOVAS:

Sres. i Srs. Diputats.

Aquesta Proposició no de Llei ve motivada pel creixement turístic, urbanístic i les seves conseqüències a la societat menorquina. El volum de feina que els jutjats han experimentat darrerament avala la necessitat, al nostre entendre, de fer ús de les disposicions que el Projecte de Llei de Planta i Demarcació Judicial permetria en el cas que fos aprovat, a efectes de demanar una major dotació dels òrgans jurisdiccionals prevists a l'illa de Menorca, que en aquests moments són tres, tres jutjats, un de Primera Instància i Instrucció, amb seu a Maó, i dos més de Districte.

En conseqüència, pensam que el volum de feina augmentarà considerablement, els mesos d'abril a octubre ja es duplica, l'any passat es va duplicar a la població, i esperam adreces que es van repartir, es van fer les primeres assignacions, que donaven set jutjats a Eivissa, dos eren de Primera Instància per raons d'insularitat i per raons de treball, també, hauríem de trobar una major dotació a l'altra illa menor, a l'altra illa petita.

Però és evident també que la petició nostra ve raonada per la necessitat que les Comunitats Autònomes participin en l'organització de la demarcació judicial en els seus territoris respectius, remetent al Govern, a sol·licitud d'aquest, una proposta perquè es fixin els partits judicials. Com que això serà possible jo crec que ens hem de poder avançar ja als esdeveniments i exercir aquesta capacitat de petició que tenim.

Vostès no ignoren, Sres. i Srs. Diputats, que la situació en els òrgans jurisdiccionals de l'Administració de Justícia, és més d'una vegada caòtica, i així s'ha denunciat sovint, el mes de febrer sortien peticions alarmants per part de l'Audièn-

cia Territorial de Palma, i en definitiva creim que hi ha d' haver, per tant, en el Govern de la Comunitat Autònoma, una actitud també com ha sabut mantenir en altres temes.

I res més. Dir, en aquest primer torn d'intervenció, que estudiarem amb atenció les propostes d'esmena que ens fan els dos Grups Polítics esmenants, i que segurament podrem arribar a un acord.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

A aquesta Proposició no de Llei s'han presentat esmenes, dues, i per defensar la primera, registrada amb el n.º 595/88, presentada pel Grup Parlamentari AP-PL, té la paraula el Diputat Sr. Lluís Coll.

EL SR. COLL I AL·LES:

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Molt breument, ja que el nostre Grup coincideix en tots els motius que han originat aquesta Proposició no de Llei presentada pel Grup Parlamentari PSM-EEM, tal com ja vam expressar quan va ser presentada al Consell Insular de Menorca i per tant els n'estalviaré la repetició.

Açò no obstant, sí que voldria afegir una raó, per a nosaltres fonamental, que ha motivat la presentació d'aquesta esmena. En les propostes per a l'Avantprojecte de la Llei de Planta i Demarcació Judicial que el Govern d'aquesta Comunitat Autònoma va remetre al Consell General del Poder Judicial, per al seu informe tècnic, avalats pels informes al respecte emesos pel Col·legi d'Advocats i Procuradors de Balears, així com de l'Audiència Territorial, va proposar, fent ús de les atribucions que li dóna la Llei Orgànica del Poder Judicial, i per més senyes al capítol II, article 35, pel que fa referència a Menorca va demanar la divisió en dos partits judicials, en dos caps i capitalitats diferents, amb un Jutjat de Primera Instància i Instrucció a cada banda, nous, que serien a Maó i a Ciutadella, amb la qual cosa es conservarien els tres òrgans judicials actuals, si bé dos que ara són de Districte passarien a ser de Primera Instància i Instrucció.

Es per açò i per a una millor acomodació a la futura realitat dels jutjats de Menorca i centres de cara als administrats, que el nostre Grup proposa i presenta aquesta esmena a la Proposició no de Llei en qüestió, modificant el punt segon, que demanariem que quedàs de la manera següent: «Que els Jutjats de Primera Instància i Instrucció amb seu a Menorca siguin servits per magistrats, atesa l'equiparació de l'illa a província que resulta de l'Estatut d'Autonomia i d'altra legislació com la Llei Reguladora de les Bases de Règim Local, i, per extensió, a l'article 141 de la Constitució Espanyola». Seguiríem, en tot açò, igual que el que ja s'ha fet a Eivissa i amb sol·licitud del mateix tracte a una i altra illa de la Comunitat de les Illes Balears.

El punt primer, l'assumim i li donarem suport totalment, tal com ha estat presentat.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

També hi ha una esmena presentada pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, registrada amb el n.º 750/88 i per a la defensa d'aquesta esmena té la paraula el Diputat Sr. Martín Peregrín.

EL SR. MARTÍN I PEREGRÍN:

Sr. Presidente. Sras. i Sres. Diputados.

Es evident que en una sociedad democrática, en un estado moderno, el funcionamiento de la Justicia es un instrumento imprescindible para que ese Estado responda a las necesidades que demanda la sociedad. Por tanto, a cualquier propuesta que se haga y esté encaminada a que estos fines sean cumplidos, el Grupo Parlamentario SOCIALISTA le va a dar apoyo. Somos conscientes de que hay mucho que hacer, pero también somos conscientes de que se ha hecho bastante aunque parezca que no.

Entrando ya en el objeto, propiamente dicho de la Proposición no de ley, en primer lugar creo que estoy en condiciones de informar a la Cámara de que el Proyecto de Ley que va a ser remitido a las Cortes en breve, en relación a Menorca tiene prevista la constitución de tres juzgados de Primera Instancia e Instrucción, es decir, en el Proyecto de ley, y por imperativo de la ley Orgànica Judicial, desaparecen los llamados Juzgados de Distrito o Municipales y se constituyen, según planta, los Juzgados de Primera Instancia e Instrucción, dos que estarían situados en la ciudad de maó y uno que sería ubicado en Ciutadella. Es decir, desde el punto de vista instrumental, se constituyen tres juzgados que sí están dotados, y eso es lo deseable y lo que realmente tiene que cumplirse, con la plantilla que cada juzgado tiene prevista, cumplirían con suficiencia las actuales demandas de contenciosos que se plantean en la isla de Menorca.

En función de criterios, que es imprescindible que los ciudadanos tengan un fácil acceso a la Justicia, de que se racionalicen los medios personales y materiales del número de población que se contempla como asistida por estos juzgados y de la superficie de la isla en si y, evidentemente, también por razones históricas.

En cuanto al segundo punto de la proposición no de Ley, nosotros también vamos a apoyarlo, en tanto en cuanto se acepte la propuesta que hacemos de enmienda. Estamos a favor de que los Juzgados de Primera Instancia e Instrucción con sede en Maó e incluso, según la propuesta que se formula por el Grupo Popular, con sede en Menorca, sean servidos por magistrados. Y estamos de acuerdo porque hay razones suficientes que no tienen nada que ver con las que se exponen después, y es por lo que nosotros pedimos su supresión, que aconsejan que efectivamente estén servidas por magistrados. Creemos que de esta forma evitamos que estas formulaciones que se hacen a posteriori sean discutidas, o sean debatidas o sean interpretadas en un contexto que no les corresponde. El problema que se plantea aquí es que los juzgados estén servidos por magistrados y nosotros creemos que vale la pena apoyarlo. Y ¿por qué? Porque un Juzgado que está servido por magistrados supone una posibilidad de inmediata cobertura de la vacante, cosa o circunstancia que podría no producirse si el juzgado estuviera servido por un juez de Primera Instancia e Instrucción. Desaparecidas las entradas y permanencias y después posibles accesos a mayor categoría en la condición de magistrado, por Ley Orgànica del Poder Judicial, hoy en día no hay diferencia entre un magistrado o juez de Primera Instancia y un juzgado de Primera Instancia e Instrucción, pero sí hay diferencia, sí hay una sutil pero importante diferencia, en como se provee. El magistrado voluntario o forzoso, y el juez de Primera Instancia, en el supuesto de que el juzgado quedara vacante, podría estar descubierto o sin cubrir durante un tiempo determinado según salieran o no salieran jueces de la Escuela

Judicial. Por consiguiente, es una propuesta que en este sentido tiene un fundamento muy razonable y que merece nuestro apoyo, como hemos dicho.

También creemos que debe de suprimirse el último párrafo en cuanto que, sin querer o pretender hacerlo así, puede entrarse en lo que sería un agravio comparativo. No apreciamos necesaria esta referencia a que en Eivissa haya más o menos juzgados o más o menos magistrados. Las circunstancias socio-económicas de Eivissa marcan y además demuestran una litigiosidad muy superior a la de Menorca, estadísticamente, y desde ese punto de vista, es lo que comentábamos antes, cubrir cuanto antes las necesidades de la sociedad, es evidente que en Eivissa, hoy por hoy, son necesarios más juzgados y una condición de magistrados en dos de ellos. Por tanto, nosotros estamos dispuestos, como he dicho antes, a admitir, incluso dentro de la propuesta que se ha formulado por el Grupo Popular, que en vez de decir Maó se diga Menorca, y entendemos que con esto cubrimos con suficiencia lo que se pretende con la Proposición no de Ley.

Muchas gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Srs, Portaveus d'altres Grups que vulguin intervenir? Pel Grup Parlamentari UM, té la paraula el seu Portaveu, Sr. Miquel Pasqual.

EL SR. PASQUAL I AMOROS:

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Pronunciar el nostre vot afirmatiu i el nostre desig que es pugui arribar a una transacció de la Proposició no de Llei, tal com ve presentada, i de les dues esmenes, perquè entenem que el text de refosa de les tres és el més bo.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Grup Parlamentari CDS, té la paraula el Diputat Sr. Tuells.

EL SR. TUELLES I JUAN:

Sr. Presidente. Sras. i Sres. Diputados.

Muy brevemente, para anunciar en principio nuestro voto favorable a la Proposición no de Ley que ha sido presentada.

Se hace referencia, en la misma, a la consecución, por Eivissa, de la elevación de categoría de los juzgados de Primera Instancia e Instrucción a la de magistrados. Esto, efectivamente, se consiguió después de un proceso muy largo, que sería ahora muy prolijo relatar, pero que ofrezco a su disposición. Se consiguió, como digo, mediante una Orden del 29 de julio del 87, por la que se eleva a categoría a los juzgados de Primera Instancia e Instrucción de Eivissa, los que entonces había, los dos de Primera Instancia e Instrucción que sigue habiendo, y que en el anteproyecto está previsto su aumento a siete, conservando estos dos la categoría de magistrados jueces. La disposición aquella es muy sencilla, muy breve, dice: «1.º—Los Juzgados de Primera Instancia e Instrucción de Ibiza tendrán en lo sucesivo consideración de Juzgados de Capital, servidos por Magistrados». 2.º, Nombramiento, etc., y 3.º, los secretarios, ésta es la Orden de fecha 29 de julio del 87.

El porqué se solicitó esta elevación de categoría, había una serie de dificultades y había unas ventajas. Las dificultades es que había una normativa entonces vigente que exi-

gía un mínimo de población de 100.000 habitantes de derecho; no se contemplaban las dificultades correspondientes a un crecimiento, por ejemplo, población flotante por la razón turística, etc., y había unas ventajas que eran obvias puesto que en primer lugar, como se ha dicho ya por el Grupo SOCIALISTA, la provisión de vacantes era más rápida; después, la continuidad del cargo también, porque lo cierto es que entonces en Eivissa había más tiempo el cargo vacante y no servido que el cargo sencillamente mediante un juez, o en este caso mediante un magistrado. Había más personal, porque al elevarse de categoría, entonces un juzgado de Primera Instancia e Instrucción tiene un personal mínimo asignado, en cambio si es la categoría de magistrado juez tiene una mayor dotación de personal y también mejor retribuido, y además más policía judicial asignada al juzgado, toda esta serie de ventajas que evidentemente hacían muy interesante, muy atractivo el esfuerzo que se hizo por el colectivo de abogados, que entonces instó, solicitó, recabó, obtuvo además una serie de ayudas de distintas entidades y organismos.

Lo que ustedes dicen es sencillo, las enmiendas —claro está, es de recibo, insisto—, las enmiendas presentadas también parece que son aceptables, ustedes dirán, nosotros también las apoyamos en su caso, y ustedes hacen además una referencia a la Ley Orgánica del Poder Judicial que se aprobó el 1 de julio del año 85, y hablan, en la disposición adicional 1.ª, en que se decía que el Proyecto de Ley de Planta y Demarcación Judicial, el Gobierno se comprometía mediante esa Ley a remitirlo a las Cortes, al Congreso, han pasado más de tres años y todavía es el momento que ese Proyecto esté por remitir. Tenemos, eso sí, un anteproyecto. En ese anteproyecto, se contempla en los artículos 20, 39 y siguientes, concretamente el 40, del anteproyecto, insisto, el aumento o la posibilidad de aumento de la plantilla que ustedes están reclamando. No es más que un anteproyecto y quizá el Proyecto de Ley tarde un tiempo excesivo, todavía, en poderse aprobar. ¿Por qué digo esto? Sencillamente lo digo porque yo me pregunto si antes, independientemente, por este otro conducto, porque ustedes quieran, incluso es compatible, es compatible con el texto, ¿por qué no solicitan ustedes una Orden Ministerial del tipo que nosotros ya en su día obtuvimos? Recabando los apoyos necesarios, los ayuntamientos, el Presidente de la Audiencia, colegios de abogados, el Conseller de Menorca, incluso, si ustedes quieren, el propio Parlamento, el propio Gobierno de la Comunidad Autónoma, incluso podría hacerse como una disposición, un añadido a la petición que ustedes hacen. ¿Por qué esperar a entonces? Quizá podría pedirse ya desde aquí y desde ahora o desde ahora y desde otro sitio, eso ustedes mismos.

Lo cierto es que, como se ha dicho por el Grupo SOCIALISTA, la Justicia es un servicio fundamental, está establecido en el artículo primero de la Constitución, un valor muy superior, y últimamente se ve muy deteriorada. La Justicia, en definitiva, es derecho en acción, pero cuando la Justicia está colapsada, en situación caótica, que no hay acción sino que lo que hay es colapso, no hay ni Justicia ni hay Derecho. Y ésta es la situación en que nos encontramos. Por eso hace, sencillamente, que el propio Ministerio Fiscal diga, el Sr. Moscoco, ex-ministro socialista, que la situación actual de la Administración de Justicia, con los retrasos que se están produciendo, es sencillamente inconstitucional. Reconoce el propio Ministerio Fiscal que la situación actualmente está colapsada.

Cuando se sabe, por ejemplo, que en los países de nuestro entorno europeo, de la Comunidad Europea, hay una media de 6.000/8.000, máximo 10.000 habitantes por juez, y aquí, en España, con casi 40 millones de habitantes tenemos un juez por cada 20.000, porque no hay 2.000 jueces en toda España, evidentemente haría falta doblar prácticamente el número de jueces. Lo que está ocurriendo es que la culpa no es de los que hay, la culpa es de los que faltan, no hay medios personales y no hay medios materiales. La situación de la Justicia Española está sencillamente colapsada, es caótica, y esto no admite más demoras. Señores Socialistas, intenten ustedes llevar adelante sus compromisos, hay un Proyecto de Ley, ya sé que es una Proposición presentada por el PSM, hay un Proyecto de Ley que se obliga a presentar en el plazo de un año y han transcurrido más de tres años y aún no hay más que un anteproyecto.

Nada más. Muchas gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Ustedes son señores socialistas, pero no son los que van a presentar el Proyecto de Ley.

Té la paraula el Portaveu del Grup Parlamentari PSM-EEM.

EL SR. LOPEZ I CASASNOVAS:

Per agrair, primerament, les raonades i raonables intervencions que hi ha hagut en funció d'aquesta Proposició no de Llei nostra, anunciar que la proposta de refosa de les esmenes seria en el sentit de, dir al punt segon, que els Jutjats de Primera Instància i Instrucció amb seu a Menorca siguin servits per magistrats, punt.

Entenem que les paraules que vénen a continuació poden avalar, en funció d'una exposició de motius, però òbviament el Consell General del Poder Judicial ja sabrà ben bé que fa, en primer lloc perquè, encara que a Menorca es contempli així en aquesta petició com a una unitat, és obvi que el jutjat amb seu a Maó tindrà molt probablement una consideració que és la lògica a hora de donar el servei del magistrat.

Quant a Eivissa, òbviament és cert, el nivell de feina que tenen els jutjats d'Eivissa és molt més alt, però també és cert que les 100.000 persones de població de dret no les tenim, però de fet sí que les tenim a Menorca, i en conseqüència creim que la petició és justa, raonable, i s'ha de tenir en compte.

Finalment, em deixi dir, Sr. President, en relació amb les intervencions anteriors, que és cert que un magistrat implica, no un canvi d'importància en el jutjat, sinó una major dotació de mitjans, i en aquest sentit pensam que l'espera ja de tres anys a la Llei de Planta i Demarcació Judicial no ha de ser obstacle perquè ja, mitjançant Ordre Ministerial o mitjançant el que sigui, es produeixi aquesta major dotació, i ho dic perquè a petició del Consell de Menorca ja hem rebut una contestació que diu que s'admet la petició i que es tindrà en compte. Ara, és evident que perquè sigui sòlid el fet de tenir-se en compte, ha de figurar a la Llei. Això no obstant, una Ordre Ministerial no aniria gens malament.

EL SR. PRESIDENT:

Aquesta Presidència entén com a una esmena transaccional, perquè passa de Maó a Menorca i es refonen les dues

en una, i demana si hi ha cap inconvenient per part dels Srs. Portaveus que s'accepti.

Sí, el Sr. Coll té la paraula.

EL SR. COLL I AL-LES:

Gràcies, Sr. President. Res més que per dir que el nostre Grup accepta aquesta transacció i està d'acord tal com quedarà definitivament.

EL SR. PRESIDENT:

Aquesta Presidència vol fer una altra observació al text de la Proposició no de Llei, que seria eliminar el darrer paràgraf perquè diu «això no obstant i amb superior criteri, el Ple del Parlament determinarà». Supòs que valdria la pena treure'n aquest punt. Sr. López i Casasnovas?

EL SR. LÓPEZ I CASASNOVAS:

Sr. President, amb les esmenes que s'han transaccionat i s'admeten, desapareix tot el que ve a continuació de la paraula «magistrats» i en conseqüència també desapareix aquest paràgraf, fins al final?

EL SR. PRESIDENT:

Ho posam a votació, idó, i pareix, per les intervencions dels Srs. Portaveus, que es poden sotmetre els dos apartats d'una vegada. Per tant, Sres. i Srs. Diputats, volen que procedim a la lectura?

Sres. i Srs. Diputats que votin a favor, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions? No. n'hi ha.

Queda aprovada per unanimitat.

II.—3)

I passam a debatre les Proposicions no de Llei 179/88 i 180/88, presentades les dues pel Grup Parlamentari PSM-EEM, i aquesta Presidència, en funció que tracten temes que són pràcticament els uns conseqüència dels altres, refon en un sol debat les dues Proposicions no de Llei. Per defensar-les, té la paraula el Diputat Sr. Mayol.

EL SR. MAYOL I SERRA:

Gràcies, Sr. President.

El Sr. President, en ús de les seves atribucions per ordenar el debat, ha decidit que aquestes dues Proposicions es vegin conjuntament. Nosaltres, en ús del nostre dret d'expressió i amb tota cortesia parlamentària, volem deixar constància que no comprenem aquesta decisió i no la compartim, ja que en moltes ocasions aquí s'han vist, en un Plenari, dos o més temes de cultura, dos o més temes d'ordenació del territori, dos o més temes de turisme, i no s'ha forçat el debat per englobar qüestions que tenen, evidentment, alguna cosa en comú, però que no són iguals. Tanmateix assumim la decisió de la Presidència, argumentarem en conjunt tant com puguem, per la qual cosa serà necessari fer una forta abstracció dels temes.

Intentaré sistematitzar l'exposició en tres punts concrets: Primer, examinar si hi ha motiu per a aquestes Proposicions; segon, si aquí som qualcú per dir alguna cosa al respecte, i tercer, si el que nosaltres proposam és la manera més prudent d'aclarir el tema.

El Mediterrani, no necessit insistir, és un centre de civi-

lització des de l'època clàssica, té un pes específic molt gran en la civilització occidental i avui és un autèntic i complex conjunt que demostra, en petit, com està el nostre món. Progressivament militaritzat, desequilibrat ecològicament, molt asimètric entre el nord i el sud, clau de conflictes que han arribat a un grau d'irracionalisme que fa impossible preveure una solució a curt termini, niu de terrorisme i instrumentalització política d'aquest, presència militar creixent de les superpotències, etc.

La nostra mar, la mar que va ser sinònim de cultura, que uneix els països i no els hauria de dividir, s'ha convertit en un focus de tensió gastant preocupant, i és un matràs dels experiments polítics de països que els dissenyen des de molt lluny. La militarització, òbviament, és el centre d'aquestes Proposicions no de Llei del PSM. No sé si tots els Grups estaran d'acord, però la militarització progressiva i excessiva de la Mediterrània és per a nosaltres un greu problema que em permetré il·lustrar amb algunes dades concretes.

Hi ha una presència continuada d'efectius de les dues superpotències mundials, cap d'elles mediterrània, a la nostra mar. Les despeses militars que s'efectuen a la Mediterrània suposen un 10% del total mundial per a una regió molt més petita. Hi ha 100 submarins, 170 vaixells de guerra, 8.500 aeronaus, 6 portaavions, 24.000 tancs i 3.700.000 soldats, 7 soldats per cada metge. Més de 2 bilions de pessetes anuals es gasten, a la nostra mar, en els països del Mediterrani, en producció d'armament. Hi ha dos països nuclears, França i Israel, i d'altres, Itàlia, Grècia i Turquia, són dipòsits permanents d'armament nuclear dels EE.UU.; 300 caps nuclears de la VI Flota naveguen permanentment per la Mar Mediterrània, i un nombre no determinat de forces soviètiques també hi tenen hostatge continuat. Una mar tan armada com la Mediterrània és òbviament un objectiu bèl·lic preferent, tota l'àrea mediterrània pot ser un objectiu bèl·lic, ja que resulta al cap i a la fi menys poblada que Europa Central o altres extensions continentals, i nosaltres, Srs. Diputats, hi som enmig.

Necessit recordar quines podrien ser les conseqüències d'un simple incident? Radiactivitat directa o indirecta, afecció de les cadenes tròfiques dels aliments, afecció dels corrents marins. Una explosió nuclear de potència mitjana podria ocasionar molts de milers de morts a conseqüència de l'explosió, milions per la mateixa radiactivitat i desenes de milions com a conseqüència indirecta de l'explosió. Em direu que la possibilitat és baixa, però jo vos dic que el risc és molt elevat. Probabilitat baixa i risc altíssim proporcionen una situació a tenir en compte. L'esperança matemàtica del joc, en una paraula, és molt elevada; més que suficient, esper, per suprimir la passivitat de les persones raonables i prudents, i crec, sincerament, que en aquest Parlament aquests tipus de persones són majoria.

Hem de fer qualche cosa, som obligats a fer qualche cosa perquè amb nosaltres hi ha 595.538 persones que ens elegiren per ajudar-los a resoldre problemes per millorar la seva vida, i la vida, després d'un incident nuclear, no només no seria la mateixa, sinó que per ventura no seria.

No podem ser passius, tots tenim obligacions, els ciutadans tenen la necessitat i l'obligació de ser conscients d'aquest risc, els mitjans de comunicació de mantenir una informació sobre aquestes qüestions i les possibles conseqüències d'un accident nuclear. Avui, crec que ho hem de destacar i agrair, *El Dia* publica un bon reportatge sobre aquest tema, al qual

m'hauré de referir algunes vegades en el curs d'aquesta exposició. Els polítics, nosaltres, tenim l'obligació de preveure i actuar el que sigui possible.

La prohibició de fumar en aquesta Cambra hagués estat innecessària si en lloc de seure a escons de vellut seguéssim damunt bidons de benzina. La situació de la nostra mar no és molt menys explosiva i, en canvi la tranquil·litat és la tònica dominant. Tenim, enmig d'aquesta mar, el luxe d'un Parlament. Si dic luxe, no és perquè ho consideri innecessari, sinó perquè convendran que, en aquest món, la justícia i la democràcia encara són luxes. Tenim el privilegi que se'ns hagi reconegut una veu pròpia, no una alta veu, per ventura, però sí una veu pròpia, i no seria admissible de cap manera que nosaltres mateixos renunciem a aquesta veu, no seria comprensible. Els drets, Srs. Diputats, a la llibertat, són irrenunciables, sobretot, quan no són drets personals, sinó drets de representació d'un poble. Que aquest Parlament no es volgués pronunciar en un tema que afecta i molt el poble de les Illes Balears, és de mal entendre i d'impossible disculpa per a cap ciutadà d'aquestes illes. Fins i tot els que creuen que aquí sols hem de discutir les nostres misèries pressupostàries o normatives locals, han d'entendre que ens preocupi la irracional situació destructiva del nostre entorn més immediat, la mar.

Senyors, jo i molts d'altres Diputats d'aquesta Cambra varem votar que no a l'entrada a la NATO i fins i tot férem campanya en contra, al referèndum, però naturalment acceptem els resultats, per bé que, quan sigui possible, procurarem una revisió. Però aquests resultats que acceptem inclouen condicions positives i explícites, i una estableix la prohibició d'entrada, d'introducció d'armament nuclear al nostre país. No vull entrar a jutjar la realització d'aquesta condició, vostès la coneixen o la poden conèixer, avui el mateix diari ens diu que «el Gobierno comienza a desistir de una de las condiciones del referèndum», i ens surt el Sr. Serra, el Narcís Serra, no el Sr. Sebastià, per distingir entre introducció i escala, però em sembla clar que si tenim una veu per reclamar, aquí, que es compleixi aquesta condició. Fins ara la pràctica habitual nord-americana ha estat de no afirmar ni negar que els seus vaixells porten armes nuclears, però crec que nosaltres necessitem aquesta negativa, i no entenem per què ha de ser tan difícil d'acordar. Transigim que, no demanen des de la Comunitat Autònoma als vaixells si porten o no porten armes nuclears, entrant com entren a casa nostra, però creim que des de la Comunitat Autònoma podem recordar-los la condició d'aquest referèndum aprovat pel poble i consideram necessari que aquest recordatori es faci cada vegada.

Nosaltres no hem volgut dur aquí una resolució testimonial d'impossible votació per a aquesta Cambra, no hem volgut fer una bandera pacifista, sinó estudiar una fórmula que ens sembla assumible per tots, tant de fons com de forma. No amagam que és anti-bèl·lica i que va destinada a contribuir a l'apologia de la desnuclearització. Jo no vull tenir vaixells amb armament nuclear en aquesta badia, no vull que els meus fills pateixin aquesta amenaça, ni vull tampoc que les persones que visiten aquestes illes estiguin sotmeses al risc d'un incident o d'un accident d'autèntiques centrals nuclears flotants, pareix que hem tengut perill nuclear en aquesta badia, 286 dies a l'any 1987, és a dir, un 7% del temps. A Maó hi ha hagut també presència de vaixells susceptibles de transportar armament nuclear i en altres llocs

de les Illes Balears. Recordem, no fa molt de temps, un submarí nuclear a la deriva dins el Port de Palma, en plena Nitvella.

Què quedaria del nostre turisme, de la nostra economia, després d'un accident nuclear? Crec que tenc el dret que aquesta Cambra, la nostra Cambra, la Cambra dels habitants d'aquestes illes, reculli i manifesti aquest rebuig, crec que aquestes inquietuds són àmpliament compartides. Albert Einstein va dir, referint-se als problemes nuclears, que el perill radica que cada un espera que actuïn els altres sense moure un dit. Jo, personalment, o el nostre Grup, podria haver proposat altres coses. Podria haver proposat, per exemple, que a través de tots els tràmits pertinents sol·licitàssim que, per part dels Estats Units, s'accepti l'oferta soviètica de retirar de la Mediterrània les dues flotes nuclears, que existeix o la declaració de zona no nuclear de les Balears, cosa que han fet molts de municipis de l'Estat Espanyol, o que se seguissin les iniciatives iugoslaves en aquesta línia, però compremem o suposam que això seria de molt més difícil acceptació per la Cambra, i per tant hem volgut cercar una via més assumible. Però som conscients que a les persones que entren en l'àmbit de la Comunitat Autònoma, si que ens hi podem adreçar, i demanam que ho faci el Govern amb totes les formes diplomàtiques que consideri necessàries.

Quant a la segona resolució, també resulta de plena competència d'aquest Parlament, al nostre entendre. A totes les regions o Comunitats Autònomes on hi ha perill nuclear derivat de centrals, existeixen uns plans per auxiliar la població en cas d'un accident. Uns plans que tècnicament s'han discutit molt, que es consideren insuficients, però que, com a mínim, són un punt de partida. Aquí, el tema nuclear no preocupa o no preocupa tant com hauria de preocupar. Avui, parlàvem del conveni de la Comunitat Autònoma amb el Consell de Seguretat Nuclear i esper que s'apliquin i se supervisin aire i aigua en qüestions de contaminació, perquè poden ser contaminades en qualsevol incident que pas totalment desapercebut per altres mitjans. Avui, el que ens preocupa o el que ens ha de preocupar com a alt risc nuclear són les naus de guerra. Hi ha risc?, s'ha previst bé? Mirin, els llegiré un paràgraf d'aquest Informe del Consell de Seguretat Nuclear, que diu el següent: «En relació al tema de naus nuclears, durant el darrer semestre del 1986, s'han continuat les reunions d'un grup de treball iniciades el passat mes de juny per redactar un pla d'emergència d'aplicació als vaixells que en trànsit o arribada penetrin en aigües jurisdiccionals espanyoles i puguin donar lloc a accidents amb repercussions radiològiques per a la població. El pla tracta d'aconseguir una organització tal que existeixi possibilitat de detectar situacions perilloses en el vaixell i una línia clara de jerarquia civil o militar que en cas d'emergència nuclear, per tal que es puguin adoptar les mesures de protecció sobre la població en general de manera viable, ràpida i eficaç».

Avui, *El dia* informa que el tal pla està llest des de mitjans d'octubre, esperant el vist-i-plau de Protecció Civil. Sembla que es fa alguna cosa, però què en sabem, aquí?

L'acord que nosaltres proposam avui pot tenir conseqüències positives, accelerar aquests treballs i, sobretot, ajudar que la població conegui que hi pot haver mesures de protecció a prendre, és a dir, que hi ha autèntic perill i la consciència és imprescindible, perquè sense consciència, sense coneixement, no hi pot haver acció. Abans he citat Albert Einstein i vull tornar a fer-ho: «La participació activa per tal de re-

soldre el problema de la pau és una responsabilitat moral que cap home conscient no pot deixar de banda, la voluntat col·lectiva s'ha d'inspirar en aquesta íntima convicció personal».

Si cap home no pot deixar d'intervenir, menys ho pot fer un Parlament que en representa 600.000.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Srs. Portaveus que volen intervenir?

Per part del Grup Parlamentari UM, té la paraula el Portaveu Sr. Miquel Pasqual.

EL SR. PASQUAL I AMOROS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats.

Bé, per dir que nosaltres votarem afirmativament la segona Proposició no de Llei, que és la que ens pareix seriosa, referent al Pla d'Emergència Nuclear per a les Illes Balears, que evidentment ha de fer l'Administració Central, i que nosaltres consideram oportú reclamar-ho des d'aquí, ja que tenim, com diu un diari d'avui, 300 dies d'escales a la badia, de naus, algunes de les quals poden ser propulsades amb energia nuclear.

Respecte de la primera, crec que és una cosa que no es pot prendre tan seriosament, perquè clar, la Comunitat ha d'anar als capitans i els ha de recordar el seu vaixell, i com ho hem de fer, això? Els hem de convidar a dinar o hem d'anar cap allà, és a dir, em pareix que és una proposició, Sr. Mayol, ho deixarem d'aquesta manera, no massa presentable.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Grup Parlamentari CDS, té la paraula el seu Portaveu Sr. Quetglas.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Moltes gràcies, Sr. President.

L'ambaixador Sassot, representant diplomàtic espanyol a l'Haia, acaba de justificar la raó per la qual el Govern Espanyol no demanarà als països els vaixells dels quals passin per les aigües territorials espanyoles, quines armes duen, i la resposta, si no fos perquè parlam d'una cosa tan seriosa com exigir el compliment de les condicions del referèndum del 1986, seria simplement divertida. Explica les raons, l'ambaixador, segons els mitjans de comunicació, d'aquesta manera, diu: una, perquè no contestaran, i una altra, perquè tenim plena informació sobre quines armes duen. Major contradicció en els termes no es pot concebre, en qualsevol cas, el que vol dir l'ambaixador és que més val que no ho anem a mirar, aquest és l'autèntic contingut de la resposta de l'il·lustre diplomàtic.

El Sr. González, President del Govern Espanyol, ho clarifica definitivament: no li sembla responsable fer una investigació sobre si els vaixells que vénen als nostres ports duen o no armament nuclear. A mi, si em permeten estar un poc festiu, si no hi ha manera de fer exigir l'estricta compliment de les condicions del referèndum, amenaçades de bell nou pel previsiblement pròxim ingrés a l'UEO, el mateix President del Govern de l'Estat, es fa molt costa amunt demanar a aquest Govern que es converteixi en vigilant del compliment de la condició de no nuclearització. Perquè, parlant

menys festivament, més seriosament, hem de recordar el contingut del text de la Proposició no de Llei, que diu: «El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de la Comunitat Autònoma a adreçar-se al comandament de cada nau de guerra d'estats estrangers que fondegin en aigües de les Illes Balears, recordant-li que el seu vaixell ha de respectar...» Sincerament i sense entrar en una valoració negativa i molt menys humorística de la Proposició, no ens sembla adequat que el Govern de la Comunitat Autònoma, per incapacitat competencial si més no, es dirigeixi al comandament de les naus. Una altra cosa és que s'exigeixi al qui és vertaderament responsable, que és el Govern de la Nació, que exerceixi aquestes facultats, que exerceixi aquestes obligacions derivades del compliment de les condicions del referèndum.

Per tant, no podem donar suport a aquesta primera iniciativa del Grup PSM-EEM, afegiria que si el Sr. González no vol fer-ho, és clar que al Sr. Cañellas que és molt més fervent seguidor del model de l'illa de Jersey, no li podem demanar que practiqui la política de Nova Zelanda.

La segona de les Proposicions no de Llei, en canvi, sí que mereix el nostre vot afirmatiu, la nostra atenció. Segons l'Administració de l'Estat, ho acaba de recordar el Diputat Sr. Mayol, el Consell de Seguretat Nuclear i la Direcció General de Protecció Civil, el Pla d'Emergència sobre Accidents Nuclears a ports espanyols és pràcticament ultimat. Bé, idò, si això és veritat, per massa pa no hi ha mal any, i demanar la seva acceleració i que la Comunitat Autònoma de les Illes Balears participi, amb el seu coneixement i en l'exercici de les seves competències, a les previsions que Pla d'Emergència pugui contenir, no sembla de cap manera ociós, sinó, probablement, altament convenient. Si, al contrari, l'anunci que el suposat Pla d'Emergència és un farol per fer callar les veus que s'han aixecat darrerament, la petició del Govern de la Comunitat Autònoma, impulsada des d'aquest Parlament, servirà d'estímul a una iniciativa que no dubtam de qualificar com a positiva i necessària. En qualsevol cas, bo és que el Pla d'Emergència sobre Accidents Nuclears surti d'un calaix, si és que hi és, i es converteixi en un instrument que augmenti la seguretat i la tranquil·litat dels ciutadans de les Illes Balears.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el Diputat Sr. Alfonso.

EL SR. ALFONSO I VILLANUEVA:

Sr. President. Sres. i Srs. Diputats.

Les Proposicions no de Llei, les dues que ens presenta avui el PSM-EEM, tenen, en la meua opinió, unes respostes que són clarament diferenciades, a pesar, com deia bé el seu Portaveu, que el tema sigui el mateix, el perill que l'energia nuclear comporta a la nostra Comunitat Autònoma. Per tot això, nosaltres creim que sí, que és tema adient per parlar-ne en aquest Parlament i entram dins el debat, i anirem a cada una de les Proposicions anunciant el nostre vot.

La primera Proposició, jo els demanaré que em permetin dir-ho, és, com a mínim, delicada, i crec que en aquests temes hem de parlar seriosament. Ens demanen que votem afirmativament que el President de la Comunitat Autònoma o el Govern de la Comunitat Autònoma es dirigeixi als comandants o comandaments dels vaixells que visiten aquestes

illes i els digui que tinguin cura de la reglamentació que hi ha o de les lleis que hi ha en matèria nuclear en aquest país. Això, clarament, afecta les relacions internacionals, i nosaltres ens feim un caramull de preguntes, perquè a nosaltres ja ens agradaria que es complissin seriosament totes, totes les resolucions del Congrés de Diputats en aquesta matèria.

Com es dirigiria el President de la Comunitat Autònoma al comandament d'aquests vaixells? Per via diplomàtica, que és el que tocaria, a través del Ministeri d'Assumptes Exteriors? A través d'una carta? Per telèfon? Amb un «saluda»? Ens pareix que la posició en què quedaria el nostre President no seria molt airosa, i, per tant, a part que seria inoperant, perquè, què faria el comandant aquest? Demanaria opinió al seu Govern? Parlaria amb el Ministeri d'Assumptes Exteriors? Nosaltres creim que les relacions internacionals s'han de dur com s'han de dur, a través del Govern de l'Estat, i nosaltres ja els varem proposar, fa un any, fa menys, demanar que es vigilàs el compliment de les condicions del referèndum, amb les interpretacions que siguin, però que es vigilàs aquest compliment, i vostès no acceptaren la nostra esmena a una proposició seva.

Per tant, lògicament, a aquesta proposta nosaltres els votarem que no, i la veritat és que a mi no em fa gràcia el tema. Pensar que el President de la Comunitat Autònoma quedi en ridícul, no em fa gens de gràcia.

La segona Proposició ens pareix que arriba un poquet tard. No crec que els hagin d'acusar d'oportunistes, perquè jo supòs que vostès ja sabien que aquest Pla d'Emergència Nuclear era ultimat, perquè ho sabia el diari i lògicament vostès ho sabien, igual que ho sabíem nosaltres. Perquè el que vostès demanen, i no tenim cap inconvenient de votar favorablement, el que vostès demanen, ho hem de recordar, perquè a vegades en el debat es perd el text literal de la Proposició, és «perquè se sol·liciti formalment al Govern Espanyol l'elaboració d'un Pla d'Emergència Nuclear per a les Illes Balears». Pla d'Emergència Nuclear elaborat, ja. Aleshores, què és el que anam a sol·licitar? Que elaborin una cosa elaborada? El Sr. Quetglas deia que per massa pa no hi ha mal any; no és ver, de vegades per massa pa hi ha un mal any, i les proves del maltusianisme econòmic les tenim tots, però en aquest cas, com que no és una qüestió econòmica, creim que no faria mal, i si vostès pensen que és ver que ja és elaborat el Pla aquest d'Emergència, pendent d'un tràmit administratiu i de discussió a un organisme que és en definitiva el que l'ha de dur endavant, jo li demanaria que la retirin. Si no la retiren, creguin que el nostre Grup no té cap inconvenient de votar-la, però seria més lògic que el Parlament no demanàs una cosa que ja està feta, perquè l'única cosa que tendrem serà que ens diguin, ja està fet.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Grup Parlamentari AP-PL, té la paraula el Diputat Sr. Josep Tur.

EL SR. TUR I SERRA:

Sr. Presidente. Sras. y Sres. Diputados.

Vamos a seguir el mismo rumbo, aunque con pequeñas rectificaciones, de la derrota iniciada. Derrota, ya saben los Srs. Diputados que significa el trazado, la trayectoria que va a seguir la nave. Conviene recordar un aspecto sobradamente conocido por esta Cámara, y es que en demasiadas oca-

siones se están tramitando en este Parlamento temas que a nuestro juicio no son de su competencia, lo que puede llegar a ocasionar que el funcionamiento y prestigio de esta institución democrática sean puestos en cuestión. Con frecuencia ofrecemos un espectáculo difícilmente comprensible para el pueblo que representamos al tratar temas que ostensiblemente están fuera de los límites de las competencias que son atribuidas por el Estatuto, la Constitución y el propio Parlamento, y ese es el caso que hoy debatimos que trata, según el preámbulo de esta Proposición, de que el Gobierno de la Comunidad Autónoma se dirija a los comandantes de los buques de guerra extranjeros fondeados en nuestras aguas recordándoles que su buque ha de respetar nuestra condición de país no nuclearizado, condición, Sres. Diputados, que la conocen hasta las piedras, sea dicho con todo respeto a esta Cámara, dada la trascendencia que en todos los foros nacionales e internacionales han tenido las tres condiciones expresadas en el referéndum del 12 de marzo del 86 y aprobadas por mayoría del pueblo español.

Pues bien, respetando todas las posturas que se han defendido en esta Cámara, hay algo en que creo coincidiremos todos, el respeto a los preceptos contenidos en nuestra Constitución, que son, no importaría decirlo, de obligado cumplimiento. La acción de dirigirse a los comandantes de buques de guerra extranjeros, en el contexto de esta Proposición, entra de lleno en el campo del Derecho Internacional, incidiendo en el principio de extraterritorialidad que gozan los buques extranjeros en nuestras aguas, y en el de defensa. Y en estos aspectos nuestra Constitución es tajante. En materia de relaciones de carácter internacional y de defensa, la competencia es exclusivamente del Estado.

¿Que nos metemos en temas de defensa? Es evidente por las razones que expondré brevemente. Al referirse, en la exposición de motivos a los buques de guerra de estados extranjeros, quiero pensar, si el Sr. Mayol me lo permite, que se refiere principalmente a buques pertenecientes a la Alianza Atlántica. Excluyo, por posibilidad remota, los buques del pacto de Varsovia. Pues bien, si es así, España, en su calidad de miembro de dicha Alianza, por voluntad mayoritaria, participa en el planeamiento de la defensa y en la contribución militar, aunque fuera de la estructura militar, naturalmente. Resulta, pues, que entre un miembro de la Alianza y otro de la propia Alianza no caben comunicaciones del tipo que argumenta la Proposición. Y dado su carácter militar, ya hemos dicho que la Constitución no permite intervenir en cuestiones que escapen a nuestra legislación autonómica.

Por otra parte, las escalas de los buques de guerra extranjeros y su permanencia en nuestras aguas, las concede el Gobierno de España en base a los tratados de la Alianza o del Convenio de Cooperación Amistad y Defensa. Estas autorizaciones, y lo sabe esta Cámara, no se conceden a ningún buque con misiones potencialmente bélicas dirigidas a cometer agresiones o comprometer nuestra condición de país no nuclearizado, según lo aprobado por el referéndum de la OTAN, referéndum que por cierto tuvo adversarios en su momento, como sucede en democracia, pero que hoy, curiosamente, y lo decimos con agrado, exigen su cumplimiento.

Realmente, porque creemos que la relación entre nuestra Comunidad y los comandantes de los buques extranjeros no va más allá que la establecida en las reglas de protocolo y cortesía y porque entendemos que el Parlamento Balear

no tiene competencias en materia de defensa y de control sobre el cumplimiento de la condición de país no nuclearizado, es por lo que no vamos a apoyar la Proposición no de Ley presentada.

Por lo que respecta a la segunda Proposición no de Ley, con brevedad quisiera precisar algunas opiniones que nos merece la propuesta que nos acaba de hacer el Sr. Mayol. No quiero insistir en aquellos aspectos que han sido ya expuestos por los Portavoces que me han precedido en esta tribuna. Quiero anunciar previamente que nuestro Grupo está de acuerdo con la presente Proposición no de Ley y va a votar la favorablemente, aunque nos hubiera gustado que fuera el propio Parlamento Balear quien formalmente se dirigiera al Gobierno Español para la elaboración del Plan de Emergencia Nuclear que hoy debatimos.

No obstante nuestra aprobación, queremos dejar constancia que la frecuente visita de buques de guerra a las Islas Baleares no nos produce en absoluto ninguna preocupación, sobre todo si se trata de buques de la Alianza Atlántica o de la VI Flota Americana, que son los que sufren un mayor acoso dialéctico por parte del Grupo PSM-EEM. Para nuestro Grupo, y creo que para la opinión pública en general, la visita de tales buques constituye un hecho de lo más normal si tenemos en cuenta que por lo general usan nuestros puertos para el descanso de sus tripulaciones.

Refiriéndonos a la presencia de buques supuestamente equipados con armamento nuclear o propulsados con energía nuclear, debemos de reconocer que puede existir un riesgo, aunque yo diría distante o remoto, lo que invalida la afirmación categórica de que en las aguas del archipiélago hay peligro nuclear, afirmación que nos parece dramática y puramente política del Sr. Mayol, que por lo demás merece todos mis respetos, y él lo sabe, pero que creo que en este caso trata de arrimar el ascua a su sardina. A nosotros nos gustaría saber si por ejemplo en alguna carta náutica ha aparecido evaluada y representada la radioactividad provocada por la evacuación de desechos radioactivos o radiaciones ionizantes a personas que se encuentren en las inmediaciones de dichos buques o los hayan visitado, lo que, de conocerse, daría sin duda mayor rigor a la Proposición que hoy debatimos.

Dejando aparte estériles razonamientos y desde un punto de vista riguroso y objetivo, sabemos que no podemos interferir en temas estrictamente militares cual es el referido a las posibles consecuencias que pueden derivarse de buques de guerra fondeados en nuestras aguas con armamento nuclear o propulsados con energía nuclear, incrementado, incluso, por la navegación en nuestras aguas de submarinos nucleares. Pero no es menos cierto que tales buques, al ser elementos de peligrosidad, pueden originar problemas graves de carácter nuclear que exigen soluciones similares a los planes de emergencia nuclear que se han hecho, referidos a las centrales nucleares existentes en la península. Y si bien es verdad que este peligro nuclear puede quedar diluido, dada nuestra condición de país no nuclearizado, aprobado mayoritariamente por el referéndum de la OTAN, no es menos cierto que, a la vista de las negociaciones que sigue actualmente el Gobierno Central para renovar el vigente Convenio de Cooperación, Amistad y Defensa que expira el próximo 14 de mayo, podría producirse un cambio substancial en su aplicación al permitirse las escalas de buques que no serán inspeccionadas, según declaraciones del propio Presidente del Gobierno y del Ministro de Defensa, en aplicación de la Ley 25/1964

de 29 de abril, en donde el artículo 69 establece que no podrán inspeccionarse los buques nucleares dentro de las aguas territoriales, declaración muy en concordancia con el planeamiento defensivo de la Alianza Atlántica. Como quiera que sea, lamentablemente no tenemos hoy nada efectivamente legislado en torno al problema que hoy debatimos, si exceptuamos la Ley 15/1980 del 22 de abril, que crea el Consejo de Seguridad Nuclear, que es un ente de derecho público independiente de la Administración Central del Estado, y que es el único organismo competente en materia de seguridad nuclear y protección radiológica, sobre cuya base se ha redactado ahora un borrador de emergencia sobre accidentes nucleares.

Por lo expuesto, y voy a terminar, Sr. Presidente, y dadas las presentes circunstancias, creemos que es hora de que tengamos ya el diseño de un Plan de Emergencia Nuclear específico para nuestras aguas, y que si bien el problema originario es de carácter militar, dicho plan podría ser elaborado conjuntamente por el Consejo de Seguridad Nuclear, el Ministerio del Interior a través de Protección Civil y en colaboración con el Ministerio de Defensa.

Muchas gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Sí, Sr. Mayol.

EL SR. MAYOL I SERRA:

Sí, Sr. President.

Com que hi ha hagut una petició concreta del Grup SOCIALISTA que retiràs una de les Proposicions, m'agradaria fer una intervenció.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el Sr. Mayol, sí.

EL SR. MAYOL I SERRA:

Moltes gràcies. Naturalment aprofitaria per rebatre alguns dels arguments contra la primera Proposició.

EL SR. PRESIDENT:

Aquesta Presidència ja ho sabia, això.

Té la paraula.

EL SR. MAYOL I SERRA:

Moltes gràcies.

Jo lament que hi hagi hagut intents de trobar poc seriosos, que la primera, intents fins i tot jo diria de ridiculitzar-la, en el sentit de considerar que no podria tenir cap efecte, de si s'havia de fer amb dinars o amb «saludas». Joestic convençut que sí que tendria efectes, i vostès ho saben, que sí hi hagués algunes cartes del President de la Comunitat adreçades als vaixells nuclears amb aquesta petició, tendria efectes i grans. I crec que serien efectes que no ens llevarien gens de dignitat com a Comunitat Autònoma, al revés, crec que ens donarien molta dignitat, perquè no crec que es faci el ridícul per actuar en coses que són realment molt preocupants i molt importants, com no ha fet el ridícul Suècia o no el fan els Països Nòrdics, no l'ha fet Nova Zelanda o no l'han fet tots els països que han actuat d'una manera prudent i simplement humana en un tema tan important com aquest.

Quant a la qüestió que el Pla d'Emergència Nuclear existeix, no existeix. Hi ha un esborrany pendent encara de no sé quantes tramitacions amb Protecció Civil i pendent d'aprovació, per tant aquest pla no existeix, nosaltres hem sabut l'existència d'aquest esborrany pel diari d'avui i registrarem aquesta Proposició dia 23 de febrer; crec, per tant, que no hi ha cap motiu per retirar aquesta Proposició.

Quant als espectacles de què ens parlava el Sr. Tur i el prestigi de la Comunitat, jo insistesc que l'Estatut ens atorga la representació del poble de les Illes i que l'espectacle el donàrem renunciant a aquesta representativitat i negant la sobirania del nostre poble.

Quant a la qüestió de l'extraterritorialitat, ja li diran les radiacions quan arribin, i Déu vulgui que no ho facin, i li aconsell que diferenciï entre el que és un risc i el que és una catàstrofe. Risc és la possibilitat que es produeixi una catàstrofe. Dia 31 de desembre hi va haver un submarí nuclear a la deriva en aquesta badia, mentre els mariners descansaven, segurament. Pensi que això, si a vostè no el preocupa, a mi em preocupa i molt.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Procedim, idò, a la votació per separat de les dues Proposicions no de Llei.

Començam per la primera, assenyalada amb el n.º 179/88, i de la qual, per evitar confusions, el Sr. Secretari procedirà a fer-ne lectura.

EL SR. SECRETARI PRIMER:

El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de la Comunitat Autònoma a adreçar-se al comandant de cada nau de guerra d'estats estrangers que fondegi en aigües de les Illes Balears, tot recordant-li que el seu vaixell ha de respectar la condició de no nuclear de l'Estat Espanyol, establerta al referèndum de 1986, i que, en cas que el seu vaixell estigui propulsat per energia nuclear, extremi totes les precaucions necessàries per tal de salvaguardar la salut de les persones i la qualitat de les aigües i del medi ambient de les Illes Balears i Pituüses.

EL SR. PRESIDENT:

Sres. i Srs. Diputats que votin a favor d'aquesta Proposició no de Llei, es volen posar drets? Moltes gràcies.

Sres. i Srs. Diputats que voten en contra, es volen posar drets? Gràcies.

Abstencions?

Resultat de la votació: Vots a favor, 4. Vots en contra, 52. Abstencions, no n'hi ha. Queda, idò, rebutjada aquesta Proposició no de Llei que acabam de sotmetre a votació.

I passam a votar la Proposició no de Llei registrada amb el n.º 180/88, de la qual el Sr. Secretari Primer en farà lectura.

EL SR. SECRETARI PRIMER:

Les visites freqüents —perdó, la introducció no la llegim?

Que el Parlament de les Illes Balears insti el Govern de la Comunitat Autònoma a demanar formalment al Govern Espanyol l'elaboració d'un Pla d'Emergència Nuclear per a les Illes Balears per tal com a les aigües de l'arxipièlag hi ha perill nuclear.

EL SR. PRESIDENT:

Sres. i Srs. Diputats que votin a favor, es volen posar drets? Gràcies.
En contra?

Abstencions?

Queda aprovada per unanimitat de la Cambra.
Sres. i Srs. Diputats, s'aixeca la Sessió. Bona nit.

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ

Un any	2.000,— pessetes
Sis mesos	1.000,— pessetes
Tres mesos	500,— pessetes
Preu de l'exemplar	100,— pessetes

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 16
PALMA DE MALLORCA
